

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 649—650

Ἔτος ΚΖ΄.

15 Ἰουλίου 1972 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φέλλου Δρζ. 2

Τηλ. 628.280

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμᾶς εἰς ἱκοινὸν συλλειτουργοῦν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγίου
Ἀνδρέου Περιστερίου τὴν 2.6.72

Οἱ Μάρτυρες

«Τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων».

(Ἑβρ. ΙΒ' 1)

Ἡ Ἀγία Καθολικὴ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία σεμνύνεται διὰ τὸ μέγα «νέφος» τῶν Ἀγίων Μαρτύρων τῆς, μὲ τὰ αἵματα τῶν ὁποίων εἶναι στολισμένη ὡς διὰ «πορφύρας καὶ βύσσου» κατὰ τὸν ὕμνωδόν.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες εἶναι οἱ ἥρωες τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, οἵτινες, διὰ τῆς ὑπερτάτης θυσίας αὐτῶν, ἀπέδειξαν τὴν πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν τελείαν ἀγάπην των.

Πλείστοι ἐξ αὐτῶν, φλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἔρωτος, ὡμολόγουν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐνώπιον τῶν τυράννων μετὰ μεγάλης παρρησίας, εἰς αὐτὸ τὸ ἄνθος τῆς νεότητός των. Ἐβαινον πρὸς τὰ φρικτώδη βασανιστήρια, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατον μετὰ χαρᾶς μεγάλης, ἥτις κατέπληττε τοὺς πάντας.

Ψυχαὶ οὐρανομήκεις! «θύματα τέλεια θεοῦ»! Δόξα καὶ τιμὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τῆς Ἐκκλησίας τὸ καύχημα, τῆς οἰκουμένης ἀγλαΐσμα! Ποία γλῶσσα δύναται νὰ ἐξυμνήσῃ ἐπαξίως τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἄθλους καὶ τὰ φρικτὰ πρὸς τὰς ἐναντίας δυνάμεις τοῦ σκότους παλαίσματα, τοῦ ὑπερκοσμίου χοροῦ τῶν Καλλινίκων τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων; Ποῖος νοῦς δύναται νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ δεόντως τὸ μέγεθος τῆς ὑπὲρ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας προσφορᾶς των; Ποῖος ἀπὸ τοὺς «ζηλωτὰς τῶν καλῶν ἔργων» δὲν θὰ ἐπεθύμει νὰ συγκαταριθμηθῇ μετὰ τῶν πανενδόξων Μαρτύρων;

Ἀλλ' εἶναι τοῦτο δυνατόν εἰς τὴν παροῦσαν ἐποχὴν; λέγουν οἱ πολλοί. Ναί, ἀπαντῶμεν. Εἶναι δυνατόν διὰ τοὺς πιστοὺς ἐκείνους, οἵτινες εἰς δευτέραν μοῖραν θέντες τὰ τοῦ κόσμου ἐν γένει, ἀντιμετωπίζουν ποικίλους διωγμοὺς εἰς τὰς χώρας ἐκείνας, ἔνθα βασιλεύει ἡ ἀθεΐα. Εἶναι δυνατόν διὰ πάντα πιστόν, οἵασδήποτε χώρας, ὅστις μὲ ὅλας

τὰς δυνάμεις τοῦ ἀντεπεξέρχεται κατὰ τῶν ψευδοπροφητῶν τῆς σήμερον, κατὰ τῶν «τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα παρὰ τὴν διδαχὴν τῶν Ἀποστόλων ποιούντων», κατὰ τῶν προβατοσχήμων λύκων, οἵτινες λυμαίνονται τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, πρσεδρικὰς ἑδρας ἐν αὐτῇ κατέχοντες, εἶναι δυνατόν, λέγομεν, ὁ τοιοῦτος νὰ θεωρηθῇ μάρτυς, χωρὶς νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του. Λέγει τοῦτο ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος «.. ὅτι δὲ οὐχ οἱ σφαγέντες μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ παρεσκευασμένοι καὶ γενόμενοι πρὸς τοῦτο (τὸ μαρτύριον) ἔτοιμοι, μαρτυρίου στέφανον ἀνεδήσαντο,... ἀπὸ τῆς τοῦ Παύλου φωνῆς ἀποδείξει τοῦτο πειράσομαι. Ἀρξάμενος γὰρ ἀπαριθμεῖσθαι τοὺς ἐπὶ προγόνων λάμπαντας ὁ μακάριος Παῦλος, καὶ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ Ἀβελ ποιησάμενος, εἴτα προελθὼν εἰς τὸν Νῶε, τὸν Ἰσαάκ, τὸν Μωϋσέα, τὸν Ἰησοῦν (τοῦ Ναυῆ), τὸν Δαβὶδ, τὸν Σιαμουήλ, τὸν Ἠλίαν... ἐπήγαγε λέγων: «το γαρ οὖν καὶ ἡμεῖς τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος Μαρτύρων,... καίτοι γε οὐ πάντες ἐσφάγησαν οὗτοι... πλην τοῦ Ἀβελ καὶ τοῦ Ἰωάννου, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες, οἱκεία τελευτῇ τὸν βίον κατέλυσαν.» (Τόμος Πατρ. 52ος MIGNE, λόγος πρὸς τοὺς σκανδαλισθέντας ἐπὶ ταῖς δυσημερίαις, Κεφ. ΙΘ'). Κατὰ τὰνωτέρω, ὅσοι ἀγωνίζονται μὲ ἀποφασιστικότητά ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, «παρασκευασμένοι καὶ γενόμενοι πρὸς μαρτύριον ἔτοιμοι», θὰ στεφανωθοῦν μὲ τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀντελεωθῶσι διὰ βιαίου ἢ φυσικοῦ θανάτου.

Ὅσοι λοιπὸν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας του ἀγωνιζόμενοι ὑφίστανται χλευασμοὺς καὶ ὕβρεις, στερήσεις καὶ κακώσεις, ἅς χαιρουν καὶ ἅς ἀγάλλωνται, διότι, ἂν μέχρι τέλους κρατήσουν τὴν καλὴν ὁμολογίαν των, θὰ συγκαταριθμηθοῦν μετὰ τῶν ἁγίων

‘Η έορτολογιυή ένότης τών όρθοδόξων υαί τó υοινόν Πάσχα

‘Υπό Παύλου Μοναχοῦ

Οί άγιοι Πατέρες τής όλης Έκκλησίας, άμα ώς ήδυνήθησαν νά συνέλθωσιν επί τó αὐτό, άμέσως μετά τήν παῦσιν τών διωγμῶν, διηυθέτησαν έν Πνεύματι άγίῳ καί πρὸς σωτηρίαν τών πιστῶν τήν ακολουθητέαν θεάρεστον τάξιν, ήτις έκτοτε τηρεῖται εύλαδῶς εἰς δόξαν Θεοῦ. Τώρα όφίμως κάποιαι μεμονωμέναι κεφαλαί καί τινες θαλαυτοῦχοι, οὐδέν κοινόν έχοντες μέ τήν Όρθοδοξίαν (άργητικῶς μάλλον καί έχθρικῶς έναντι αὐτῆς διακείμενοι) κατά τρόπον άήθη ένόμι-

σαν ότι δύνανται νά επεμβαίνουσι εἰς τά τής Όρθοδοξίας καί όρίζουσι αντίθετα τών Αγίων Πατέρων όλης τής Έκκλησίας καί «δογματίζουσι» έναντίον τοῦ φρονήματος, τὸ όποῖον οἱ αἰῶνες έδειξαν άπαραβίαστον. Έκείνοι οἱ αἰοίδιμοι Πατέρες, οἱ άξιοι τοῦ οὐρανοῦ, οἱ μηδέν γήινον έχοντες, φέροντες επί τών σωματίων των τά στίγματα τοῦ μαρτυρίου, συνήρχοντο πάντες πανταχόθεν, παρὰ τὰς τότε δυσκολίας διακινήσεως καί έν φόβῳ Θεοῦ, έν προσευχαῖς καί νηστειαῖς, εξέφαινον έν κοινῇ πάντων συμφωνίᾳ τήν βουλήν καί τὸ θέλημά Του. Σήμερον, ότε αἱ σκοτειναί δυνάμεις έβαλαν τὰ δυνατά των νά συμπληρώσουσι τὸ κατά τοῦ χριστιανισμοῦ μακροχρόνιον καί καταχθόνιον σχέδιόν των, σατανικῶς θλέποντες έν τούτῳ τήν ἰδικήν των επικράτησιν, έφευρέθησαν άλλοι πρωτοφανεῖς τρόποι ένεργείας, πού, άν δέν έμεσολάβει τὸ χρῆμα καί ή διάθρῳσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, όχι τόσοι τήν όργήν έσον τήν θυμηδیان έπρεπε νά προκαλοῦν εἰς τόν νοῦν παντός χριστιανοῦ. Μαζεύονται, λέγει, μερικοί, άδιάφορον τί εἶναι αὐτοὶ καί τί Θεόν λατρεύουσι, συγκροτοῦν «Σχιμπόσια Οἰκουμενικά» καί μεταξὺ άχλαδίου καί τυροῦ καί ὑπὸ τὰς άναθυμιάσεις τών ήδυνότων, συζητοῦν σπουδαίως επί θεμάτων, τὰ όποῖα έρυθόμισαν Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καί βουλευόνται ν’ άνατρέφουσι τάξεις καί Κανόνες, τών όποίων ή τήρησις έφυλάχθη θεαρέστως τόσους αἰῶνας. Τὸ άπίστευτον — θλιθερόν νά τὸ όνομάση τις ή φοβερόν; — ότι καταδέχονται τινες λεγόμενοι όρθόδοξοι νά παρενρίσκωνται καὶ εἰς τοιαῦτα άθλια κατασκευάσματα τών ξένων, διδῶν τὸ μέτρον τῆς εύαισθησίας μερικῶν έναντι τῆς άκριβοῦς τηρήσεως τών πατροπαράδοτων θεσμῶν τῆς Όρθοδοξίας. Εἰς τὰ τοιαῦτα «Σχιμπόσια», τὰ όποῖα έπευλογεῖ καί ὁ «άρχηγός» τῆς Όρθοδοξίας, γίνεται λόγος καί συζήτησις διά «Κοινὸν Πάσχα», νά γίνη δηλ. τρόπος νά έορτάζουσι συγχρόνως τὸ Πάσχα ὅλοι οἱ λεγόμενοι «χριστιανοί». Καί έταν τοῦτο συζητῆται μέ όρθόδοξους, δέν νοεῖται πάντως ότι οἱ άποσκιρτήσαντες καί έφευρόντες ἰδίους τρόπους «έορτασμοῦ» θά έλθουσι εἰς τήν άρχικήν γραμμήν, τήν όποίαν διατήρησε μόνον ή Όρθοδοξία, αλλά μάλλον οἱ όρθόδοξοι ν’ άπεμπολήσουσι τὰ πατροπαράδοτά των, διά νά προσλάβουσι έφευρήματα ανθρώπων άδιαφοροῦντων διά τήν εύσέθειαν. Τὸ ότι κατά τοιοῦτον τρόπον τολμάται καταστρατήγησις Κανόνων αἰωνίου κύρους καί αἰωνοβίου τάξεως, εἶναι φοβερόν σημεῖον, εἶναι δέ βέβαιον ότι άν έγνώριζον ότι θ’ άντεμετώπιζον γενι-

Μαρτύρων εἰς τήν “Ανω ‘Ιερουσαλήμ.

Δέν έχουσι, ίσως, οἱ τοιοῦτοι έξωτερικὰς ένδείξεις τοῦ ψυχικοῦ των μεγαλείου. Έχουσι όμως εἰς τὰς ψυχὰς καί τὰ σώματά των ένίοτε, «τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ». Δέν προσενοῦν έντύπωσιν μέ τήν έξωτερικήν των εμφάνισιν εἰς τοὺς ανθρώπους τοῦ «Κόσμου». Αἰσθάνονται όμως έντός των τήν «άγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου τοῦ Νυμφίου αὐτῶν» χαίροντες «χαρᾶ άνεκκλήτῳ καί δεδοξασμένῳ» άπό τήν παρούσαν ἔτι ζωήν. Εἶναι ήδη εἰς ὅλους φανερά ή κατά τῆς όρθοδοξίας έπιβουλή οὐχι μόνον τῶν έκτός αὐτῆς εύρισκομένων έτεροδόξων, αλλά καί τῶν έντός αὐτῆς οἰκουμενιστῶν.

‘Η ‘Αγία τοῦ Χριστοῦ Όρθόδοξος Έκκλησία, έχει ανάγκην τῆς προσφορᾶς ὅλων τῶν συνειδητῶν τέκνων τῆς. Τὰ πλείστα τῶν ὀχυρῶν τῆς εύρίσκονται ὑπὸ τὸν άμεσον έλεγχον τῶν ὑπούλων έχθρῶν τῆς. ‘Η πρὸς αὐτοὺς δέ μάχη τῶν ὀπλιτῶν τῆς παρατάξεως τοῦ Κυρίου συνάπτεται έντός τῶν τειχῶν αὐτῆς.

Φύλακες Γρηγορεῖτε, ὅσοι πιστοὶ προσέλθετε εἰς τὸν άγῶνα! Εἶναι έπιβεβλημένον εἰς ὅλους ήμᾶς καθήκον, νά δώσωμεν τήν μαρτυρίαν τῆς παρουσίας καί τῆς συμμετοχῆς ήμῶν εἰς τήν κρατεράν καί άποφασιστικήν ταύτην μάχην κατά τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, τὸ άπαιτεῖ Αὐτός ὁ Θεός: «Γίνεσθέ μοι μάρτυρες.. λέγει Κύριος ὁ Θεός» (‘Ησαίου ΜΓ’ 10).

κὴν τὴν ἀποδοκιμασίαν τῶν χριστιανῶν, ὡς θὰ συνέβαινε πρὸ τινῶν δεκαετιῶν, οὔτε θὰ ἐπεχείρουν τὴν τοιαύτην ἀναισχυντίαν.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἡμέρα ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὸ ἡλιοδρόμιον ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ σεληνοδρόμιον, τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν οὔτε νὰ μονιμοποιηθῇ οὔτε νὰ τροποποιηθῇ χωρὶς νὰ τεθῇ κατὰ μέρος ἐν ἓκ τῶν δύο καὶ γίνῃ πλήρης ἀνατροπὴ τῆς καθεστηκυίας τάξεως. Διὰ τὸν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα ὑπάρχει ὁ ὀρισμὸς τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος εἶναι τέλειος καὶ ἐπομένως ἀλλοίωσιν δὲν χρειάζεται. Κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦτον, τὸ Πάσχα οὔτε πρὸ τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας οὔτε πρὸ τῆς πρώτης ἑαρινῆς πανσελήνου γίνεταί, ὥστε νὰ γίνωνται δύο Πάσχα εἰς ἓν ἔτος οὐδὲν δὲ εἰς τὸ ἄλλο, οὔτε πρὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πάσχα, ὅπερ παράνομον καὶ ἀνιστόρητον. Οἰαδήποτε ἀλλαγὴ καὶ ἂν γίνῃ, εἰς ἓκ τῶν ὄρων τούτων δὲν θὰ τηρηθῇ. Ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλους ὅσοι ἐτσιθελικῶς ἔφυγον ἀπὸ τὴν πορείαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐνῷ οἱ Κανόνες τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καθαιροῦν καὶ ἀφορίζουν τοὺς ἑορτάζοντας τὸ Πάσχα πρὸ τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας ἢ πρὸ τῆς α' ἑαρινῆς πανσελήνου ἢ πρὸ τῶν Ἑβραίων. Πῶς τολμοῦν (καὶ μάλιστα κατὰ τοιοῦτον τρόπον καὶ τοιοῦτοι ἄνθρωποι) νὰ παραμερίζουν ἢ νὰ θέτουν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν οὕτω ὀριστικῶς Κανόνων καὶ ὀρισμῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, μόνον ὡς ἐκδήλωσις πλήρους ἀσεβείας δύνανται νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ἐξηγηθῇ. Οὐδεὶς λόγος συντρέχει εἰς τὸ νὰ διέρχεται κἂν ἀπὸ τὸν νοῦν τῶν χριστιανῶν σκέψις ἐπεμβάσεως καὶ ἀνατροπῆς τῶν θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μάλιστα χάριν βλάβειν κοσμικῶν ἀνθρώπων. Ἄν οἱ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν νομιμότητα, νὰ ἑορτάζουν τὸ Πάσχα ὡς ἐώρταζε αὐτὸ ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησία, ἃς προσέλθουν. Τίνα λόγον ἔχομεν οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ δημιουργῶμεν ζήτημα καὶ δεχόμεθα κἂν συζήτησιν ἐπὶ θέματος ἀνεκκλήτως καὶ θεαρέστως ὀρισμένου; Διὰ τὴν νὰ θυσιάσωμεν ἔστω καὶ ἐν ἰῶτα ἀπὸ τὴν νομιμότητα καὶ τὴν ἐν Θεῷ καύχησίν μας, χάριν τῶν καιροσκόπων καὶ τῶν ἀσεβῶν; Δὲν ὑπῆρξε τίποτε εἰς τὴν ἀπ' αἰῶνων πορείαν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον νὰ μειώνη τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐμποδίσῃ τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν, ὥστε νὰ χρειάζεται ἡ ἀναθεώρησις του. Καὶ ἐὰν εἰς τὸν νοῦν τινῶν ἐδλάστησεν ἡ ἰδέα ὅτι εἶναι «ἀνάγκη» ἐπεμβάσεως εἰς τοὺς αἰωνίους θεσμοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι, ὡς λέγει ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος, γίνονται «οὐχὶ τηρηταὶ νόμου, ἀλλὰ κριταί», οἱ τοιοῦτοι δὲν ἐνδιαφέρουν τὴν Ὁρθοδοξίαν, αὐτομολήσαντες ταύτης ἐξ ἀφορμῆς ἰδιοῦ κρυφίου λογισμοῦ.

Σεῖς ἐδῶ μπορεῖτε μόνον ἐξ ἀκοῆς νὰ γνωρίζετε τὰ ὀνόματα τῶν αἵρετικῶν καὶ τῶν ἀλλοπίστων καί, ἐξ ὧν γράφουν καὶ λέγουν οἱ ἐπιτήδαιοι, πιθανὸν νὰ σχηματίζετε διαφορετικὴν ἰδέαν περὶ τῶν διαθε-

σεων ὧν αὐτῶν. Ἡμεῖς ὅμως εἰς τοὺς Ἀγίους Τόπους, ποὺ τοὺς ἔχομεν κάθε ἡμέραν μέσ' τὰ πόδια μας, διότι ἐκεῖ εἶναι συνηθροισμένοι «ὅλοι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς», βλέπομεν ἂν ἔχουν ἐλαχίστην διάθεσιν συνεννοήσεως, ὅπως τὴν ἐγνωσῶμεν ἡμεῖς.

Βλέπομεν πρὸ παντός πῶς ἀντιστρόφως ἐννοοῦν καὶ ἀποδίδουν τὴν «ἀγάπην», τὴν ὁποῖαν μερικοὶ ἀγερμάτιστοι (ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν θεμέλιον τὴν ἀλήθειαν, τὸν Χριστόν) ὀφείτως ὠνειρεύθησαν.

Οὐδόλως ἀποκρύπτουν τὸ καθ' ἡμῶν ἀδιάλλακτον μίσος καὶ κατ' οὐδὲν ὑποστέλλουν τὸν αἰτιμον πόλεμον κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων, ἐκείνοι ἰδίᾳ, πρὸς τοὺς ὁποῖους προσφέρεται αὐτὴ ἡ ἀμαρτωλὴ ἀγάπη. Ἡ ὥρα δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐκθέσω πολλὰ δείγματα τῆς τοιαύτης ἀντιστροφῆς «ἀγάπης», τῶν ὁποίων ὁ ἴδιος πολλάκις ἤμην αὐτόπτης ἢ γνώστης ἢ ὄψα.

Σὰς βεβαίῳ ὅτι οὐδέποτε καὶ οὐδεὶς ὧν αὐτῶν, οὔτε ὁ μωαμεθανός, οὔτε ὁ ἐβραῖος, οὔτε ὁ λατίνος, ὁ προτεστάντης, ὁ ἀρμένης, ὁ κόπτης ἢ οἰοσδήποτε ἄλλος φρονεῖν ἢ λέγουν ν' ἀλλάξουν ἢ μεταρρυθμίσουν ἢ συγχρονίσουν ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἐφευρήματα ἀνθρώπων. Τὸ λέγουν ὅμως τοῦτο μερικοὶ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι διὰ τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὰ ὁποῖα νομοθετηθέντα διὰ συμφωνίας πάσης τῆς Ἐκκλησίας ἐν ἁγίῳ Πνεύματι, δὲν εἶναι κινήματα ἐμπαθείας ἀνθρώπων, ἀλλ' αὐτὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι οἱ ἐκτὸς τῆς ὀρθοδοξίας λεγόμενοι χριστιανοὶ θὰ ἐώρταζον τὸ Πάσχα συγχρόνως ἡμῖν, ποῖον τὸ ὄφελος διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἢ δι' αὐτούς; Μήπως διὰ τοῦτου θὰ ἐγίνοντο καὶ ὀρθόδοξοι εἰς τὸ φρόνημα καὶ τὴν πίστιν; Ἡδὲ ἀπὸ αἰῶνων «ἐορτάζουν» τὴν ἰδίαν ἡμέραν μὲ ἡμᾶς ὅχι μόνον τὸ Πάσχα ἀλλὰ καὶ τὰς ἀκινήτους ἑορτάς (κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον) οἱ Ἀρμένιοι, οἱ Κόπται, οἱ Ἀθῆσσοι, κ.λ.π. Μήπως τοῦτο ἐσμύκρυνε τὸ χάσμα, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησαν, χωρισθέντες ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν; Τὸ ὁμόχρονον καὶ ἡ ὁμοιότης τῆς λατρείας ἐξωτερικεύει καὶ προϋποθέτει τὴν ὁμοφροσύνην καὶ τὴν ταυτότητα ἐνδιαθέτου πίστεως, ἢ τὸ ἀνάπαλιν;

Ἀντίστροφα καὶ πολὺ ὀλιγά βλέπουν τὰ πνευματικὰ πράγματα κάποιοι σημερινοὶ ρηξικέλευθοι νέες. Ἄς μὴ ἀπατώμεθα καὶ ἃς μὴ γινώμεθα θύματα πλάων ὑποκριτῶν. Δὲν εἶναι τόσο ἀφελεῖς καὶ ἀνόητοι οἱ ρίπτοντες τὰ τοιαῦτα συνθήματα καὶ σκορπίζοντας ἀφειδῶς τὰ χρήματά των. Γνωρίζουν ὅτι ὅσο περισσότερο καταστραφῶσιν οἱ φραγμοί, τόσο εὐκολότερον γίνεται ἡ καταπάτησις καὶ ἐρήμωσις τῆς ἀμπέλου. Γνωρίζουν ὅτι διὰ τῆς θαυμασίας μειώσεως τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ αἰώνιον κύρος τῶν θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ διὰ τοῦ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρου συγχρωτισμοῦ «τοῖς ἔθνεσι», διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ ὁποῖου πάντοτε, δυστυχῶς, παρουσιάζονται οἱ «ἀγορασμένοι» ἐκ τῶν ἔνδον, γίνεται σὺν τῷ χρόνῳ διάβρωσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῶν Ὁρθοδό-

ξων, εις τὸ ὅποιον καὶ ἀποβλέπουν οὗτοι.

Γνωρίζουν ἀσφαλῶς ὅτι οἱ συνειδητοὶ χριστιανοὶ δὲν θὰ συνοδοιπορήσουν εἰς πρᾶξι κόπημα κατὰ τῆς πατρῴας κληρονομίας καὶ ὅτι θὰ διακρίσουν οὕτω περαιτέρω τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τούτοις ἐνδιαφέρονται διὰ «Κοινὸν Πάσχα» μὲ τοὺς οὐδὲν ἄλλο κοινὸν ἔχοντας (εἰς τὴν πίστιν) ἀλλοδόξους καὶ ἀδιαφοροῦν ὅτι δὲν θὰ ἔχουν κοινὸν Πάσχα μὲ τοὺς ὁμοδόξους.

Καὶ οὕτως ἐρχόμεθα εἰς τὴν αὐτὴν ἀφετηρίαν, ἀφ' ἧς ἐξεκίνησεν ὁ «πάντολμος καὶ ἀνθούχος» Μεταξάκης καὶ ἀποδεικνύονται τὰ σήμερον τεκταινόμενα ἀκριβῆς συνέχεια καὶ συμπλήρωσις τῆς ἐκείνου ἀνταρσίας.

Ἐκεῖνος ἔλεγε, κατὰ τὰ Πρακτικά τοῦ ὡς ἄνω συνεδρίου του: ἡ μετακίνησις γίνεται «πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγγρησιακῆς ἐνότητος, πάντων τῶν ἐπικαλουμένων τῷ ὀνόματι Κυρίου ἑορταζόντων τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὴν Γεννήσιν αὐτοῦ καὶ τὴν Ἀνάστασιν». Καὶ πάλιν ἐπιδιώξας «ὁ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑορτασμός τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ πάντων τῶν εἰς αὐτὸν πιστευόντων.

Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν τοῦλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ.

Καὶ αὐτὸς «τὸ ζήτημα περὶ τοῦ ὅσον ἔνεστι ἀκριθέστερον ἢ καὶ σταθερωτέρου καθορισμοῦ καὶ δὴ περὶ τοῦ ἐφετοῦ καὶ εὐκαίρου ταυτοχρόνου παρὰ πάντων, εἰ δυνατόν, τῶν χριστιανῶν συνεορτασμοῦ τῶν μεγάλων καὶ κοσμοσωτηρίων τῆς ἡμετέρας πίστεως γεγονότων». «Οὐδὲν, λέγει, τὸ κωλύον τὴν ἐκκλησίαν ν' ἀδιαφορήσῃ κατ' ἀρχὴν καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης πανσελήνου μετὰ τὴν ἑαρινὴν ἱσημερινήν, ἐὰν αὕτη δυσχεραίνῃ εὐκαίαν τινὰ ἀπλοποιήσιν τῶν πραγμάτων διὰ μονιμοποιήσεως τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα εἰς Κυριακὴν τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου... Ἐλευθέρα ἡ ἐκκλησία νὰ καθορίσῃ τὰς ἡμέρας καὶ τῶν ἄλλων ἑορτῶν, κινήτων καὶ ἀκινήτων».

«Τονίζεται ἰδιαίτερος ἡ ἀνάγκη τοῦ ταυτοχρόνου ἑορτασμοῦ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν, τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανῶν».

«Ἀλλ' ἡ αὕτη ἀνάγκη τῆς προσαρμογῆς πρὸς τὸ νέον ἡμερολογιακὸν καθιεστὼς παρουσιάζεται καὶ διὰ τὸ Πασχάλιον».

«Ἄλλος ἐπὶ πλέον λόγος πρὸς ἄμεσον ἐφαρμογὴν καὶ τοῦ Πασχαλίου εἶναι ἡ μεγάλη ἡθικὴ σημασία καὶ ἐντύπωσις ἣν θὰ παραγάγῃ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἡ διὰ τῆς ἀδιάστου πρωτοβουλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας προσέγγισις τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν».

Καὶ διερωτᾷται ἐν θριάμβῳ «Μήπως ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου πανορθοδόξου ἡμερολογίου δὲν εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ;»

Αὐτὰ ποῦ ἀνέφερα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη, περιέρχονται εἰς τὰ ὡς ἄνω Πρακτικά. Μήπως μένει παραμικρὰ ἀμφιβολία ὅτι τὰ σημερινὰ προητοιμάσθησαν καὶ εἶναι ἀδιάκοπος συνέχεια ἐκείνων; Πανομοιότηπως λέγονται σήμερον τὰ αὐτὰ καὶ διακηρύσσεται ὅτι «ὁ συνεορτασμός τοῦ Πάσχα εἶναι πρῶτον θῆμα πρὸς τὸν οἰκουμενισμόν».

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Μεταξάκης ἔστειλε πρὸς τὰς Ἐκκλησίας διὰ τὴν σύγκλησιν τοῦ συνεδρίου του, μόνον ζήτημα ὑπὸ συζήτησιν ἀναφέρεται τὸ ἡμερολογιακόν (τὰ ἄλλα, ἐπὶ τῶν ὁποίων μόνος του συνεζήτησε καὶ «ἀπεφάσισε», δὲν ἀναφέρονται ἐν τῇ ἐπιστολῇ). Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, ἀναμφιλέκτως διὰ τῆς ἀνακινήσεως ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἐγένεν ἡ ἐναρξίς τῶν κακῶν, πρόδηλον διὰ τοὺς εὐσεβεῖς ὅτι ἐξοβέλαισις τῶν ξένων στοιχείων καὶ ἐπιστροφή, μᾶλλον ἐμμονὴ εἰς τὴν πρὸ τοῦ Μεταξάκη ἐνότητα καὶ θέσιν τῆς Ὁρθοδοξίας θ' ἀποσοβήσῃ τὰ τότε, τὰ μέτεπειτα καὶ τὰ σημερινὰ κακά.

Ἄς μὴ θυκαλιζώμεται τινες δι' ἄλλου εἶδους ἐνότητα, ὅσα ἔτη καὶ ἂν περάσουν, ἃς ἐνθυμῶνται ἀνάλογα παραδείγματα τῆς ἱστορίας, ὅταν ὑπεισέγητο ὑπὸ τινος κατὰ τὸ παράνομον, τὸ ἐμπαθές, τὸ ἀνθρώπινον, ἄνευ τῆς ἐν Χριστῷ συμφωνίας τῆς Ἐκκλησίας· τοῦτο παρέμενεν ἐπὶ δεκαετίας καὶ ἑκατονταετίας ἕως ὅτου ἐξεκαθαρίζετο ἡ πληγὴ. Εἰς τὰ πνευματικὰ ἐνότης δὲν γίνεται μὲ δάσιν τὸν καιροσκοπισμὸν καὶ τὴν αὐταρχικότητα οἰουδήποτε, ἀλλὰ μόνον ἐν Χριστῷ.

ΑΛΗΘΗΣ ΚΑΙ ΘΕΑΡΕΣΤΟΣ ΕΝΟΤΗΣ

Ὁνειδιζόμενος ὑπὸ τῶν «ἐνωτικῶν» τῆς Φλωρεντίας ὁ σοφὸς Γεννάδιος ὁ Σχολάριος, ὡς ἐναντίος τῆς εἰρήνης καὶ ἐνότητος, ἔλεγεν: «Ἴσμεν αἰτίους τοῦ σχίσματος ἐκείνους τὴν ἀρχὴν γενομένους, οὗ τοὺς ἡμετέρους προγόνους... παύσαιντό γε κακῶς τὴν τῶν ἐκκλησιῶν εἰρήνην ζητοῦντες ἐπὶ καταστροφῇ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀληθείας, ἣν τετήρηκεν ἀπὸ Χριστοῦ μέχρι καὶ νῦν, καὶ πειρώμενοι συνιστᾶν τὰ πανταχόθεν ἀσύστατα παύσαιντο δέ ποτε καὶ ἡμᾶς διώκοντες, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν εὐεργετοῦντες κακῶς τοὺς τῆς μόνης ἀληθοῦς καὶ πατρὸς δόξης ἀντεχόμενους, ὡς τῆς εἰρήνης πολεμίους, ἣν αὐτοὶ περιθάλλουσι δῆθεν, οὗ γὰρ τῆς εἰρήνης ἡμεῖς ἐχθροὶ τῶν χριστιανῶν, ἢ φίλοι τοῦ πρὸς ἀλλήλους πολέμου, μὴ γένοιτο Θεὸς Βασιλεῦ, ἀλλ' ἐχθροὶ τῆς ἰδιωτείας αὐτῶν καὶ τῆς πονηρίας, δι' ἃς τοῖς ὑπερορίοις δόγμασιν ἀνεξετάστως προστίθενται καὶ τῶν γνωρίμων καὶ γνησίων καταφρονοῦσι καὶ πάντας ἀνθρώπους ἀφιστᾶν αὐτῶν βούλονται καὶ τῆς δι' αὐτῶν σωτηρίας... Εἰ βουλοίμεθα φίλοι καὶ σύμμαχοι εἶναι, οὐδὲν τι τῆς αὐτῶν φιλίας ἀπολαυσόμεθα ἕτερον ἢ τὴν πρὸς τοὺς ἀγίους μάχην καὶ τοῖς τῶν μητράλῳιν ὑποκείμεθα νόμοις καὶ ποιναῖς...». Ἐθυροκόλλησε δὲ

εἰς τὸ καλλίον τοῦ ταῦτα: «Ὁ ἄθλιος Ῥωμαῖος καὶ τὴν πίστιν σας ἀπωλέσατε καὶ τὴν πόλιν θὰ χάσετε».

Ὅταν μελετᾷ καὶ ἐνθυμῆταί τις τὴν ἱστορίαν τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν σχισμάτων, πόλλakis ἀπορεῖ ἢ καὶ γελά διὰ τὴν μικρολογίαν ἢ καὶ ἀνοησίαν πολλῶν ἐξ αὐτῶν. Καὶ νῦν ἂν προπέμψῃ τις τὸν νοῦν τοῦ ὀλίγου εἰς τὸ μέλλον, ὅτε ἀναμφιδόλως ὁ Θεὸς θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἐνότητα καὶ ὁμοφωνίαν τῶν χριστιανῶν, θ' ἀπορῇ πῶς ἐπὶ δεκαετίας ἐκράτησε μία κατὰστασις τόσο ἐξωφθάλμως ἀδικαιολόγητος καὶ ὑπ' οὐδενὸς ὑποστηριζομένη ὡς θεάρεστος. Οἱ ἐμμένοντες εἰς τὴν πατροπαράδοτον τάξιν δύνανται νὰ κατηγορήσουν τοὺς προσλαβόντας καινὰ στοιχεῖα διὰ πολλὰς παραβάσεις. Εἰς τί δὲ δύνανται θασίμως νὰ κατηγορήσωσιν τοὺτους, πλὴν τοῦ ὅτι οὐκ δέχονται ν' ἀναγνωρίσουν ἀνθρώπους μὴ φυλάξαντας τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτοῖς πατρῶαν κληρονομίαν;

Ἐπαναλαμβάνεται διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ὅτι αἱ τασσόμενοι εἰς τὸν κλῆρον, φύλακες εἶναι καὶ ὄχι διαχειρισταὶ τῆς πατροπαράδοτου πίστεως καὶ ἂν πράγματι θέλουν τὴν εἰρήνην καὶ ἐνότητα, μόνον φυλάσσοντες ἀλώθητον καὶ ἀκίβδηλον ταύτην, ἃς ἐπιζητήσουν τὴν ἐνότητα καὶ εἰρήνην. Μεγόντων τῶν ζιζανίων, τὰ ὅποια ἐφθείραν τὴν ἐνότητα καὶ εἰρήνην, πῶς ἐλπίζεται ν' ἀναθάλλῃ μονίμως ἡ ἐνότης καὶ εἰρήνη; Μόνον μὲ αὐταρχισμοὺς καὶ μὲ συνθήματα καὶ ἀντιλήψεις ἀνθρώπων δὲν μένει ἐπ' ἄπειρον οὔτε ἐπὶ πολὺ ἡ ἐνότης καὶ εἰρήνη. Μόνον «ὁ Χριστὸς ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν» καὶ ἡ ἐνότης, εἰς Αὐτὸν μόνον καὶ δι' αὐτοῦ ἃς θεμελιωθῇ ἡ ἐνότης καὶ ἡ εἰρήνη, διὰ νὰ μένουν εἰς τὸν αἰῶνα.

Μὲ τὰ ὁρθὰ καὶ συνετὰ, ἅτινα γράφονται εἰς τὴν πρὸς τὸν Ἀθηναγόραν ἐπιστολὴν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας (ἐν σχέσει μὲ τὴν παράνομον ἀπόφασιν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας νὰ κοινωνῇ ἐκ τοῦ ἁγίου Πνεύματος τοὺς αἱρετικούς), ἐν ἣ λέγονται καὶ ταῦτα: «Οὐκ ἐπιτρέπεται Ἐκκλησία τοπικῇ, εἰ καὶ ἐστὶν αὕτη ἡ οἰασοῦν, παρ' ὃ παρέλαβε δογματίζειν καὶ θρῆνα αἰώνια μεταίρειν» καὶ ἡ εὐχή διὰ «...τὴν ἁγίαν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν τὴν τε νῦν ἐσκορπισμένην καὶ τὴν ἐνότητα μετὰ πάντων δι' ἑαυτῆς καὶ οὐχὶ διὰ Κυρίου ζητοῦσαν ἐπιπλέον διασκορπιζομένην, ὥς μὴ ὀφείλει...», ἀποροῦμεν πῶς ἐπιτρέπεται ἡ συνέχισις μετάρσεως ὁρίων αἰώνων καὶ ἡ ἐπιζητήσις ἐνότητος δι' ἑαυτῆς καὶ οὐχὶ διὰ Κυρίου.

Ἄς παρακαλῶμεν τὸν Κύριον, ὅπως ὑπερίδῃ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ ἐπιδῇ ἐπὶ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν καὶ νεύσῃ ἀγαθὰ εἰς τὰς καρδίας τῶν φοβουμένων Αὐτὸν καὶ ἀγαπώντων τὴν ἐν τῇ ὁμοφωνίᾳ ὁραιότητα καὶ εὐκλειαν τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ καὶ οἰκονομήσῃ τὰ πάντα κατὰ τὸ θέλημά Του, ὥστε «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὲν καρδίᾳ δοξάζειν καὶ ἀνυμνεῖν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά Του» εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὡς ἀφορμὴς ὑμνησεύματος τῆς ἁ. μονῆς Ὑσίας Εἰρήνης Δρυσοβαλάντου εἰς τὸν ἡμερησίον τυπὸν Θεσσαλονικῆς, ὡς ἐπιστῆς καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν αὐτῆς «Ἡ Ὑσία Εἰρήνη ἢ Δρυσοβαλάντου» οἱ τοῦ οὐοῦ καλῆσται γινωσκόντες εἰς τὸ κοινόν ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει αὕτη μετὰ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἡμετέρου οἰκονομικοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ὑσίας Εἰρήνης Δρυσοβαλάντου, δηλοῦμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ὁ καθ' ἡμᾶς ἱερός οὗτος ναὸς πραγματικῶς εἶναι ἀσχετος μετὰ τῆς ὡς ἄνω ἱερᾶς Μονῆς ὡς καὶ πάσης ἄλλης ἰδιοτελοῦς φύσεως ἰδρυμάτων, ναῶν, μονῶν κ.λ.π., ἀνῆκων ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἱερὰν Ἐπισκοπὴν Θεσσαλονικῆς καὶ δι' αὐτῆς εἰς τὴν κεντρικὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἥτοι εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Γεν. Φιλοπ. Ταμείου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπιφορτιζόμενος καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν ναῶν τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Γ.Φ.Τ. τὸ οἰκονομικὸν θάρος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Δηλοῦται ὡσαύτως ὅτι ἡ κ. Ἰουλίᾳ Ἀργυριάδου μέλος οὖσα τοῦ ἐνοριακοῦ φιλοπτώχου Γ.Ο.Χ. τοῦ ὡς ἄνω ἱ. Ναοῦ καὶ ἐνεργοῦσα ἐν προκαιμένῳ διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ οὐδέποτε ἐξεπροσώπευσε τὴν ἐν Λυκοδούρει ἱερὰν Μονὴν Ὑσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώσουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοιικίας των.

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ- ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας

Παῖς 1ος

Κάνιγγος 32— Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμυλῆς
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δραχμας	15. —
»	Ἐτησία	30. —
Ἑξωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησία	4
	Τιμὴ Φύλλου δρμ.	2

Ἐπιστολαί

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἐ ν τ α ὁ θ α

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Πληροφρηθέντες μετὰ θαθείας λύπης ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1901/9.3.1972 Ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Συνεδικῇ Ἐξουσιοδοτήσῃ» τὴν πρωτόκουστον καὶ πρωτοφανῆ συμφωνίαν Ἐκκλησίας καὶ Μασωνικῆς Στοᾶς (ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ θέμα τοῦ ἀντικαρκινικοῦ ἐράνου) οὐ μόνον ἐκπληττόμεθα καὶ λυπούμεθα σφίδρα, ὡς τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἐντόνως διαμαρτυρούμεθα διὰ τὸ ὄντως μέγα τοῦτο ὀλισθημα!

Διαμαρτυρούμεθα ἐλέγχοντες τὴν πράξιν ταύτην, θεωροῦντες τὴν ἐν λόγῳ διαμαρτυρίαν ὡς καθήκον παντὸς Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ.

Ἐρωτῶμεν λοιπόν. Διατί ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνεφωνήσῃ τὴν σκανδαλώδη ταύτην συνεργασίαν μετὰ τῆς ἀντιχρίστου Μασωνικῆς Στοᾶς; Ἐρωτῶμεν ἀκόμη: Δὲν ἐγνώριζεν αὕτη ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἀλήθειαν; Δὲν ἐγνώριζε τὴν κακοήθη διαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντικαρκινικῆς Ἑταιρείας ἐκ προηγουμένων πλείστον ἀποκαλύψεων περὶ τοῦ δολίου αὐτῆς σκοποῦ; Δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη ὅτι πᾶσα προηγουμένη Ἱερὰ Σύνοδος καὶ δὴ ἡ προκατόχος αὐτῆς, με προκαθήμενον τὸν ἀειμνήστον Χρυσόστομον, οὐ μόνον ἠγωνίσθη σθεναρῶς διὰ πολλῶν διαφωτιστικῶν προσπαθειῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος παρητήθη ἐκ τῆς θέσεώς του ὡς ἐπιτίμου Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντικαρκινικῆς Ἑταιρείας, διαμαρτυρούμενος χάριν τῆς ἀληθείας;

Εἶναι ὄντως ἀπορίας ἄξιον καὶ ὄντως φοδερὸν τὸ ὅτι σήμερον συνεφωνήθη τοιαύτη ἀντιχριστιανικὴ συνεργασία, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ εὐσεβὴς Ὁρθόδοξος λαὸς ἀνέμεγεν οὐ μόνον υἱοθέτησιν ἀποφάσεων καὶ ἀγῶνων προηγουμένων Ἱερῶν Συνόδων ὑπὸ τῆς νῦν Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλὰ καὶ ἵνα προβῇ αὕτη εἰς κατάδικον τῆς Μασωνικῆς Στοᾶς, δι' ἀφορισμοῦ τῶν ἀμετανόητων μελῶν αὐτῆς, ἀποτελούντων τούτων ἡθικῶν καρκινωμάτων ἐν τῇ σептῇ σώματι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Καὶ ταῦτα καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα ἐκκρεμοῦν ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου πρόσφατοι καταδικαστικαὶ εἰσηγήσεις τῶν Καθηγητῶν Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν; δὲν ἀποτελεῖ λοιπὸν ἡ τοιαύτη ἀντιπατικὴ θέσις τῆς Ἱ. Συνόδου προκλητικὸν ἐμπαιγμὸν τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ;

Διατί ἡ καλῶς ὀργανωμένη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος (Κίνημα, ἀγάπη κ.λ.π.) δὲν ἐφρόντισε νὰ ἀναλάβῃ ἡ ἴδια τὸ ὄντως φιλανθρωπικὸν ἔργον τῆς διεξαγωγῆς τοῦ Ἐράνου ὑπὲρ τῶν καρκινοπαθῶν συναν-

θρώπων, ἐκλέγουσα ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἐκ γνησίων καὶ πιστῶν αὐτῆς τέκνων, οὕτως ὥστε ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ διενεργῇται ὁ ἐν λόγῳ ἔρανος ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ εὐλογίαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ διάθεσις τῶν χρημάτων καὶ ὁ ἀπολογισμὸς αὐτοῦ νὰ βαίνει πρὸς ὄφελος τῶν ἀπάρων ἀσθενῶν;

Μέχρι τώρα ὁ ἔρανος δυστυχῶς διενεργεῖτο ὑπὸ ἀποδεδειγμένως μασῶνων καὶ αἱ εἰσπράξεις αὐτοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, περιήρχοντο εἰς ἀντιχριστιανικὰς χεῖρας! Ἡ μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία, ἀγνωστον διὰ τινα λόγον ἀπουσίαζε ἐξ αὐτῆς τῆς προσπάθειας. Ἀποφασίσασα τώρα ν' ἀναλάβῃ ἐνεργὸν μέρος καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τομέα ἔπρεπε νὰ συμπράξῃ μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντικαρκινικῆς Ἑταιρείας καὶ μάλιστα νὰ θεωρῇ τοῦτο ὡς νίκη;

Μήπως τοῦτο ἀποτελεῖ ἀντιθέτως μεγάλην ἥτταν;

Ἄλλωστε οὐδέποτε ἡ Μασωνικὴ Ἑλληνικὴ Ἀντικαρκινικὴ Ἑταιρεία ἐλογόδοτησε δημοσίως περὶ τῶν εἰσπράξεων τοῦ Ἐράνου, ἵνα ἴδῃ ὁ λαὸς πῶς καὶ ποῦ διετέθη ὁ ὀβολὸς του. Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρήσῃ ὁ εὐσεβὴς λαὸς τὴν συνεργασίαν ταύτην ὡς νίκην; μήπως ἐπειδὴ μᾶς ἔκαναν τὴν χάριν; ἡ μασωνικὴ Στοὰ νὰ περιλάβῃ εἰς τὸν ἔρανον τὸ Ἀντικαρκινικὸν Ἰνστιτούτον «Ἁγίος Σάββας»; Τοῦτο ἐγένετο, προφανῶς πρὸς κάλυψιν τῆς ἀποκομίζουσα ἐξ αὐτῆς τῆς φοβεράς συνεργασίας καὶ δὴ μετὰ τὸ κύρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡθικὸν καὶ ὀλικὸν ὄφελος. Αὕτη δυστυχῶς πρέπει νὰ θριαμβολογῇ διὰ τὰ ἐπινίκεια.

Λυπούμεθα πολὺ, διότι ἠναγκάσθημεν νὰ προσβῶμεν εἰς τὴν παρούσαν διαμαρτυρίαν πρὸς τὴν Σεπτίμην Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ ἐπράξαμεν τοῦτο ἀλγούντες μεγάλως διὰ τὴν ἀντίφασιν αὐτῆς, καθ' ἣν στιγμὴν, μάλιστα ἐγνώριζεν ἡ Ἱ. Σύνοδος τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου θέματος ἐκ προηγουμένων αὐτῆς συνεδριῶν.

Φθάναμεν εἰς τὸν σημείον νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ συνεργασία αὕτη τῆς Δ' Ἱ. Συνόδου μετὰ τῆς Μασωνικῆς Ἑλληνικῆς Ἀντικαρκινικῆς Ἑταιρείας δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐγένετο ἐκ προθέσεως καὶ ἐπὶ ὑποτιμῇ τῆς νοημοσύνης τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Τέλος εἶναι ἀνάγκη ὁπωσδήποτε νὰ ἀνακληθῇ τάχιστα δι' ἑτέρας ἡμῶν ἐγκυκλίου ἐν λόγῳ ἐγκύκλιος πρὸς ἀποφυγὴν εὐρυτέρου σκανδαλισμοῦ τῶν συνειδήσεων εὐσεβῶν (Ματθ. ΙΖ' 6) καθὼς καὶ ἡ τυχὸν ἀποσταλεῖσα ἐγκύκλιος πρὸς τὸν Ἐφημεριακὸν Κλῆρον καὶ νὰ ἀναληφθῇ ὁ ἔρανος οὗτος μόνον ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

- 1) Νικόλαος Σωτηρόπουλος Θεολόγος
- 2) Λουκάς Σοφός Μαθηματικός
- 3) Μάρκος Μανώλης Διάκονος
- 4) Λουκάς Γεωργίου Φυσικός
- 6) Νικόλαος Νικολάδης Πτυχ. Βιομηχανικής
- 6) Διονύσιος Μπελίτσος Υπάλληλος
- 7) Βασίλειος Τσερνάκης Λογοτέχνης
- 8) Παναγιώτης Κιντής Πτυχ. Παντείου
- 9) Παναγιώτης Βερούκιος Τεχνίτης
- 10) Δημήτριος Ζούπας Θεολόγος
- 11) Έλευθερία Γερόπαππα Θεολόγος

Διά τούς άνω υπογράφοντας

ΛΟΥΚΑΣ ΣΟΦΟΣ

Καθηγητής Μαθηματικών

Όδός Φαβιέρου 60

Αθήναι

Κοινοποιείται και εις άπαντα τὰ μέλη
της Σεπτής Ιεραρχίας
της Εκκλησίας της Ελλάδας

ΙΕΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΑΚΟΣ ΝΑΟΣ
ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ
Ν. ΚΑΛΛΙΠΟΛΕΩΣ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ε Π Ι Σ Τ Ο Λ Η

Π ρ ό ς

τούς κ.κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον, Πρόεδρον
Εθνικής Έπαναστατικής Κυβερνήσεως και
Στυλιανόν Παττακόν και Νικόλαον Μακαρέ-
ζον Αντιπροέδρους Αυτής

Ε ι ς Α θ ή ν α ς

Εξοχώτατοι,

Διά της παρούσης εκπροσωπούντες τὸ πλήρωμα
τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος Ν. Καλλι-
πόλεως - Πειραιῶς, προαγγέμεθα ἵνα, υποβάλλωμεν ὑπὸ
τὴν εὐθκρισίαν Ὑμῶν τὰ κάτωθι.

Ὑπὸ τοῦ Τριμελοῦς Πλημμελειοδικείου Λαρίσης
κατεδικάσθη ἡ Ὀσιωτάτη Μοναχὴ Μαγδαληνὴ, Κα-
θηγουμένη τῆς παρὰ τὴν Κοζάνην Ἱερᾶς Μονῆς Ἀ-
ναλήψεως, διὰ τὸ περισπούδαστον διδλίον της: «ΟΙ
ΔΗΜΙΟΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΤΟΥ 1924», ὅπερ
ἀποτελεῖ κανόνα διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Τὸ κατὰ πάντα
Ὀρθόδοξον τοῦτο διδλίον ἐπροκάλεσε τὴν μῆνιν τοῦ
Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Διονυσίου, ὅς-
τις παντὶ τρόπῳ διώκει τὴν Μοναχὴν Μαγδαληνὴν.

Ἡ Καθηγουμένη τῆς Ἀναλήψεως οὐδὲν ἰδικόν
της συνέγραφε. Ἐπικαλεῖται Πατερικοὺς καὶ Συνοδι-
κοὺς Κανόνας, οἵτινες καταδικάζουν τὸ Νέον Ἡμε-
ρολόγιον ὡς παγχόσμιον σκάνδαλον, ὡς καινοτομίαν

τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Δια-
βόλου καὶ ὡς αὐθαίρετον καταπάτησιν τῶν Θείων καὶ
Ἱερῶν Κανόνων.

Δὲν νομίζομεν, ὅτι ἡ Λαοφιλὴς Ἐπαναστατικὴ
Κυβέρνησις ἐπιθυμεῖ διώξεις καθ' ἡμῶν τῶν ΓΝΗ-
ΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ,
ἀναζωπυροῦσα οὕτω Τούρκοεραδικὴν Ἱεράν Ἐξέτα-
σιν φοβεράν ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι.

Δὲν νομίζομεν, ὅτι θὰ ἐπιτρέψῃτε τὴν καταδί-
κην Ὀρθόδοξων καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἐπάρατος Οἰκου-
μενισμὸς κλονίζει τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ὀρθοδοξίαν.

Δὲν νομίζομεν, ὅτι θὰ ἐπιτρέψῃτε τὴν καταδί-
κην τῆς ἐν λόγῳ Μοναχῆς, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ Πα-
πικοὶ καὶ οἱ πάσης ἀποχρώσεως αἵρετικοὶ π ρ ο σ η-
λ υ τ ῖ ζ ο υ ν πλῆθος εὐσεβῶν Χριστιανῶν μας.

Δὲν νομίζομεν, ὅτι θὰ ἐπιτρέψῃτε νὰ καταδικα-
σθῇ ἡ Μοναχὴ Μαγδαληνὴ, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ Χι-
λιασταί, οἱ πράκτορες οὗτοι τοῦ Διεθνoῦς Σιωνισμοῦ,
προσπαθοῦν νὰ υποδουλώσουν τὴν Ἑλλάδα μας εἰς τὴν
Λερναίαν αὐτὴν Ὑδραν.

Δὲν θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι θὰ πραγματο-
ποιηθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ Τριμελοῦς Πλημμελειοδικείου
Λαρίσης, καθ' ἣν στιγμὴν αἱ Σκοτειναὶ Δυνάμεις ἀ-
περγάζονται μεθοδικῶς τὴν καταστροφὴν τῆς τοῦ Ὀρ-
θοδόξου Πίστεως καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἡμῶν Πατρίδος.
Ἐξοχώτατοι,

Ἀναλάβετε Ὑμεῖς προσωπικῶς τὴν ὑπόθεσιν
ταύτην προστατεύοντες οὕτω τὴν ἐπὶ τόσα ἔτη ἀδι-
κοιμένην μερίδα τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ μας,
ἵνα ἡ πανσθενὴς χάρις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆ-
ρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνισχύῃ Ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔρ-
γῳ ἀγαθῷ πρὸς προβολὴν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὀρθοδο-
ξίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡμῶν Ἐθνoῦς καὶ καταισχύνη
τῶν Σκοτεινῶν Δυνάμεων.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν μετὰ σεβασμοῦ

Ὁ Ἐφημέριος

† Ἀρχιμανδρίτης

Μερκούριος Καλοσκάμης

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Κων) νος Καταΐδας

Εὐάγγελος Θεωνᾶς

Εὐάγγελος Ρουσσos

Ἡλίας Θεολόγος

Χ Ε Ι Ρ Ο Τ Ο Ν Ι Α

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Θaumακοῦ κ. Καλλι-
νίκου ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑ-
ποδιάκονον καὶ Διάκονον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου
Σπυρίδωνος Λαμίας τὴν 30.4.72 ὁ ἐξαίρετος οἰκογε-
νειάρχης Ἡλίας Ἀλεξίου, χρηματίσας ἐπὶ σειρὰν ἐ-
τῶν Ταμίας τοῦ Σωματείου Γ. Ο. Χ. Φθιώτιδος.

Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Π ρ ο ς

Τὸν Ἐξοχώτατον Ἱπουργὸν
Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων
κ.κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ ΦΡΑΓΚΑΤΟΝ

Εἰς Ἀθ ἡ ν α ς

Ἐξοχώτατε,

Ὡς ἐθνικόφρονες πολῖται τῆς Ἑλλάδος τολμῶ-
μεν νὰ ὑψώσωμεν φωνὴν διαμαρτυρίας κατὰ τῶν ἀντι-
χριστιανικῶν, ἀντιθρησκευτικῶν, μεσαιωνικῶν, ἀντι-
ἀνθρωπιστικῶν, ἀντιδημοκρατικῶν καὶ ἀνελευθέρων
μέσων, τὰ ὅποια λαμβάνει καθ' ἡμῶν τῶν Γνησίων
Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος (Παλαισημερο-
λογιτῶν) ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία.

Δὲν ἠρκέσθησαν φαίνεται οἱ Ἱεράρχαι Αὐτῆς
εἰς τοὺς ἐπὶ πεντηκονταετίαν Ἱερεξεταστικούς διω-
γμούς, οὓς ἤγειραν καθ' ἡμῶν, τῶν ἐπὶ τῶν ἀδελφω-
τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὀρθοδοξίας φρυκτωροῦντων
Γ.Ο.Χ. Δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὰς τόσας ἐξορίας ἡμετέ-
ρων Ἱεραρχῶν καὶ λοιπῶν Κληρικῶν, ἕνεκα τῶν ὁ-
ποίων πλείστοι ἐκ τῶν λειτουργῶν τούτων τοῦ Ὑψί-
στου ἀπέθανον. Ἐπ' ἀνέφερον καὶ αὖθις τὴν εἰκόνα τοῦ
θανάτου τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὅστις μὴ καταπα-
τῶν τὴν συνείδησιν Του ἐξωρίσθη καὶ καθ' ὁδὸν ἀπέ-
θανε. Δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὰς ἀρπαγὰς, σφραγίδεις
ἢ κρημνίσματα ἡμετέρων Ἱερῶν Ναῶν. Δὲν θέλει
φαίνεται ἡ σημερινὴ ἡγεσία τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλη-
σίας νὰ φανῇ κατωτέρα τῶν προκατόχων Τῆς, ὅτι-
νες ἐδίωξαν τοὺς Παλαισημερολογίτας μέχρις ἐξοντώ-
σεως.

Οὕτω λοιπὸν καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς λαοφιλοῦς
Ἐπανστατικῆς Κυβερνήσεως, τῆς διακηρυχθείσης τῆς
«ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ», λαμβάνουν
χώραν διωγμοὶ καθ' ἡμῶν. Φαεινὸν παράδειγμα τῆς
τοιαύτης θαναυσότητος ἀποτελεῖ ἡ Ὀσιωτάτῃ Μοναχῇ
Μαγδαληνῇ, Καθηγουμένη τῆς παρὰ τὴν Κοζάνην
Ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήψεως, ἣτις ὑφίσταται ἀνηκού-
στους διώξεις, διότι εὐθαρσῶς ὑπεραμύνεται τῆς Ἀ-
γίας Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἱερᾶς Παρακαταθήκης τῶν
ἀνοθεύτων θρησκευτικῶν θεσμῶν καὶ Παραδόσεων
ταύτης. Ὁμοίως ἕτερον παράδειγμα εἶναι ἡ διώξις
τῶν Γ.Ο.Χ. Νομοῦ Δράμας, ἢ μὴνυσις ἣν ὑπέστη ὁ
Πρωτοεὺς Δράμας Αἰδεσιμολογιώτατος π. Μιχαὴλ
Σαβδόπουλος καθ' ἣν στιγμὴν ἐτέλει τὸ Μυστήριον
τοῦ Ἁγίου Εὐχελαίου, ὡς καὶ ἡ δι' ἀποφάσεως τοῦ
Μητροπολίτου Δράμας κ. Διονυσίου σφράγισις Ἱερῶν
Ναῶν τῶν ἡμετέρων Μονῶν Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀνω
Ποταρίου καὶ Εὐαγγελιστρίας τῆς Κοινότητος Ἀγίας
Πααρσκευῆς Δράμας. Αἱ διώξεις αὗται ὡς γνωστόν,

οὐ μόνον ἀπαγορεύονται καὶ ἐκ τοῦ ἰσχύοντος παρ' ἡ-
μῶν Συντάγματος, ἀλλὰ καὶ ἐκ Διεθνῶν Συμβάσεων
κατοχυρουσῶν τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα.

Ἐνεκα τῶν διώξεων τούτων ἡ Ἐπίσημος Ἐκ-
κλησία δὲν εἶναι Θεοσεβής. Τοῦτο δὲν λέγεται ὑφ'
ἡμῶν τῶν ἀγραμμάτων Παλαισημερολογιτῶν, ἀλλὰ
λέγεται ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου Ἀρχιεπισκό-
που Ἀλεξανδρείας, ὅστις βοᾷ: «Οὓς μὴ δεδύνηται
πεῖσαι λόγοις, τούτους τῇ βίᾳ καὶ πληγαῖς καὶ δεσμο-
τηρίοις ἔλκειν ἐπιχειρεῖν, γνωρίζουσα ἑαυτὴν καὶ
οὕτως ὡς πάντα μᾶλλον ἐστὶ ἢ θεοσεβής, θ ε ο σ ε-
β εῖ α ς μ ἐ ν γ ἄ ρ ἱ δ ι ο ν μ ἢ ἄ ν α γ-
κ ἄ ξ ε ι ν ἄ λ λ ἂ Π Ε Ι Θ Ε Ι Ν». Οὕτω ἡ
ἐπίσημος Ἐκκλησία μὴ μεταχειριζομένη τὴν πειθῶν,
ἀλλὰ διώκουσα, δικάζουσα, φυλακίζουσα καὶ καθαι-
ροῦσα κατέστη μὴ Θεοσεβής.

Ἐξοχώτατε,

Δι' ἅπαντα ταῦτα διαμαρτύρομαι ἐντόνως. Οἱ Ἀρ-
χιερεῖς τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας στρέφουν καθ' ἡμῶν
τὰς λόγχας τῶν, ζητούντες τὴν κεφαλὴν ἐνδὸς ἐκάστου
ἐξ ἡμῶν ἐπὶ πῖνακι. Λησμονοῦν, ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία
IN MAGNO PERICULO EST. Ἦδη οἱ ἐχθροὶ τῆς
Πίστεως καὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, Σιωνισταί, Μασῶνοι,
Οἰκουμινισταί, Χιλιασταί, Παπικοί, Προτεστάνται καὶ
πάντες οἱ αἰρετικοὶ ἀπεργάζονται μεθοδικῶς τὴν κα-
ταστροφὴν τῶν δύο Ἱερῶν Θεσμῶν Θρησκείας καὶ
Πατρίδος. Ὅθεν παρακαλοῦμεν θερμῶς Ὑμᾶς ὅπως
ἐνεργήσητε πρὸς παῦσιν παντὸς διωγμοῦ καὶ ἀπο-
σφράγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν εὐχόμενοι, ὅπως «ὁ
Θεὸς τῆς εἰρήνης ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν Ποι-
μένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν, ἐν αἵματι διαθήκης
αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν καταρτίσαι Ὑμᾶς
ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα Αὐ-
τοῦ, ποιῶν ἐν Ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον Αὐτοῦ διὰ
Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶ-
νων ἀμήν».

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ μετὰ σεδασμοῦ

Ἡλίας Θεολόγος
Πειραιεύς

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματι-
κὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι
τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον προορίζονται τὰ ἀ-
ποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Τι είναι ἡ Ἱερὰ Παράδοσις

1ου

Ἡ μόνη ἀληθὴς καὶ γνησία Θρησκεία, ἡ Χριστιανική, ἀντλεῖ τὸ περιεχόμενόν της ἐκ δύο πηγῶν. Ἡ μὲν πρώτη εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή, (Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη), δηλαδή ἡ γραπτὴ θεόπνευστος διδασκαλία τῆς πίστεως ἡμῶν, ἡ δὲ δευτέρα εἶναι ἡ Ἱερὰ παράδοσις δηλαδή ἡ προφορικὴ θεόπνευστος διδασκαλία τῆς πίστεως ἡμῶν.

Ἡ Ἁγία Γραφή λοιπὸν καὶ ἡ Ἱερὰ Παράδοσις αποτελοῦσι τὰς δύο μεγάλας ἰσοδυνάμους καὶ ἰσχυροὺς πηγὰς τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Ἱερὰ Παράδοσις καλεῖται τὸ σύνολον τῶν θείων ἀληθειῶν, αἱ ὁποῖαι παρεδόθησαν προφορικῶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ ἔπειτα διευτυώθησαν καὶ ὠρίσθησαν ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν Συνόδων ἢ ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τῶν ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων, ὁμολογοῦνται δὲ πάντοτε ὁμοφώνως καὶ διδάσκονται, ὑπὸ τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία τελεῖ πάντοτε ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ παναγίου Πνεύματος. Ἐπομένως Ἱερὰ Παράδοσις εἶναι ἡ ἀγραφὸς διδασκαλία τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ ἢ παραδοθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, διὰ ζώσης φωνῆς, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ φερομένη ἐν ταῖς αποφάσεσι τῶν ἱερῶν Συνόδων, τοῖς συγγράμμασι τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τῇ θείᾳ Λατρειᾷ καὶ τῇ πράξει καθόλου τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ Ἱερὰ Παράδοσις δὲν περιέχει μόνον δογματικὰς διδασκαλίας, ἀλλὰ καὶ ἠθικὰς τοιαύτας, ὡς καὶ τελετουργικοὺς θεσμοὺς καὶ διοικητικὰς διατάξεις.

Αὕτη προὔπηρξε τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἡ δὲ Γραφή μόνον τμῆμα τῆς Ἱ. Παραδόσεως περιέλαβε. Τοῦτο μαρτυρεῖ ὁ θεόπνευστος Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Ἔστι», γράφει, «δὲ καὶ ἄλλα πολλά, ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἓν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία» (Ἰωάννου 21, 25). Δηλαδή τὸ Εὐαγγέλιον ὅπερ ὀλόκληρον εἶναι ἀλήθεια, δὲν περιέχει πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Διότι πλήρης εὐαγγελικὴ ἐξιστόρησις ἀποτελεῖ ἔργον μὴ πραγματοποιήσιμον, λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ ὅλικόν εἶναι ἐκτάκτως εὐρύ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξε τὴν Θείαν Αὐτοῦ διδασκαλίαν προφορικῶς, χωρὶς νὰ καταλείψῃ ταύτην γραπτῶς. Τὴν σωτηρίαν ταύτην διδασκαλίαν Του ἐνέπιστεύθη εἰς τοὺς ἁγίους Αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους. Ἐπειτα δὲ οἱ θεοκήρυκες Ἀπόστολοι ἐκήρυττον πανταχοῦ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ μόνον δοθείσης ἀφορμῆς ἔγραψαν ὀλίγα, καὶ δὴ περὶ πραγμάτων γνωστῶν καὶ «πεπληροφορημένων» (Λουκᾶ 1, 1).

Γράφοντες πρὸς τοὺς πιστοὺς παρέλειπον πολ-

λὰ μέχρι τῆς προσεχοῦς συνεντεύξεως, καθ' ἣν ὁ προφορικὸς λόγος ἔμελλε νὰ ἀναπληρώσῃ τὰ παραλειφθέντα ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς.

Ἰδοὺ τί γράφει εἰς τὴν Β' Καθολικὴν του ἐπιστολὴν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Πολλὰ ἔχων ὑμῖν γράφειν, οὐκ ἠβούληθην διὰ χάρτου καὶ μέλανος, ἀλλ' ἐλπίζω ἔλθειν πρὸς ἡμᾶς καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλῆσαι» (Ἰωάν. 2, 12). Ὁ δὲ θεόπνευστος Παῦλος γράφει εἰς τὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν του τὰ ἑξῆς: «Τὰ δὲ λοιπὰ, ὡς ἂν ἔλθω, διατάξομαι» (Α' Κορινθ. 11, 34).

Υπῆρχον δὲ λαοὶ πιστεύσαντες εἰς Χριστόν, οἵτινες δὲν εἶχον γραπτὸν λόγον, ἀλλὰ μόνον τὴν παράδοσιν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ κατὰ τὸν 2ον αἰῶνα ἀκμιάσας Εἰρηναῖος (Κατὰ Αἰρέσ. 1. 4, 1). Οἱ χριστιανικοὶ οὗτοι λαοὶ ἀπέκρουον τὴν κακοδοξίαν τῶν αἰρετικῶν «διὰ τὴν παλαιὰν ἐκείνην τῶν Ἀποστόλων παράδοσιν οὐδὲ εἰς ἔννοιαν προσίενται, ἥτις ἂν ἦ ἡ τερατολογία αὐτῶν». Ἡ πρώτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, θεμελιωθεῖσα διὰ τοῦ προφορικοῦ μόνον κηρύγματος τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων, ὑφίστατο, ἀναπτυσσομένη διὰ μόνης τῆς Παραδόσεως καὶ ἄρα δὲν εἶχε τὸ σύνολον τῆς ἐν Χριστῇ γενομένης καὶ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων προφορικῶς διδασκείσης θείας Ἀποκαλύψεως.

Πράγματι οὐδαμῶς τῆς Καινῆς Διαθήκης γίνεται λόγος, ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ἔγραψαν πᾶν ὅ,τι ἐδίδασκεν ὁ Κύριος καὶ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γνωρίζωσιν οἱ Χριστιανοί, ἢ πᾶν ὅ,τι αὐτοὶ προφορικῶς ἐκήρυξαν, ἢ ὅτι μόνον τὰ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ βιβλία αὐτῶν εἶναι ὁ κανὼν τῆς πίστεως καὶ τοῦ βίου τῶν Χριστιανῶν.

Πάντοτε οἱ Ἀπόστολοι παραπέμπουσι τοὺς πιστοὺς εἰς τὸ προφορικὸν κήρυγμα αὐτῶν, εἰς τὴν ἱερὰν παράδοσιν. Οὕτως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τίθησιν ὡς ἀρχὴν, «πίστις ἐξ ἀκοῆς» (Ρωμ. 10, 7), παραγγέλλον τοῖς Χριστιανοῖς, «ἄρα οὖν ἀδελφοί στήκατε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσ. 2, 15).

ΚΑΘΗΡΜΕΝΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ

Συνοδικῇ ἀποφάσει οἱ κάτωθι κληρικοὶ τυγχάνουσι καθηρημένοι.

1) Γεώργιος Μπιλιόπουλος τέως ἐφημέριος Ἱ. Ναοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης.

2) Βασίλειος Ἀθανασόπουλος Ἱ. Ναοῦ Κυρίνων Θεσσαλονίκης.

3) Στάθης Ἀστέριος.

ΔΙΑΚΟΝΟΣ

Νικόλαος Κολέσιος.

Ν α ì ñ " Ο χ ι

Πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς λέγοντας ὅτι ἀγωνίζονται διὰ τὴν
Ὁρθοδοξίαν

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Αὐτοῦ, λοιπόν, τοῦ «ἀλλοθρήσκου» (ἐφ' ὅσον ὑπὸ πάντων βεβαιούται ὅτι ὁ μασωνισμὸς εἶναι ἄλλη θρησκεία, μᾶλλον διεκδικεῖ τὴν θέσιν «ὑπερθρησκείας») ἢ ...σπουδαιότερα πράξεις ἔγινε πρὸς ὠφέλειαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ εἶναι ἀδιάφορος;—Οἱ μασῶνοι καυχῶνται (ἐξ ἀπόψεως τῆς «παγκοσμιότητος») ὅτι: «ἐὰν αὕτῃ ἡ ἐνωσις τῶν ἐκκλησιῶν εὐρίσκειται εἰς καλὸν δρόμον, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν τάξιν μας». Μήπως εἶναι ματαίᾳ ἡ καύχησίς των; —Ἐνῶ ἐγγίνετο τὸ ἀνωτέρω «πανορθόδοξον» συνέδριον, «τυχαίως» εὐρέθη εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ ἀγγλικανὸς «ἐπίσκοπος» Ὁξφόρδης Γκὼρ, ὁ ὁποῖος ἐπρότεινε μετ' ἐνδιαφέροντος ταῦτα: «Δι' ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Δύσει ἦτο μεγάλη πνευματικὴ εὐχαρίστησις νὰ εὐρεθῶμεν εἰς θέσιν ὥστε νὰ συνεορτάζωμεν τὰς μεγάλας χριστιανικὰς ἐορτὰς τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς... Τὸ δεύτερον βῆμα θὰ μᾶς κάμῃ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν συνεορτασμὸν τῶν ἐορτῶν». Ὁ δὲ Μεταξάκης ἀπαντῶν ἐπληροφόρησε δι' αὐτοῦ τὴν ἀγγλικανικὴν «ἐκκλησίαν» ὅτι ἔλαβε σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὴν εἰσήγησιν καὶ θὰ ἐνεργήσῃ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν.— Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τῶν μπολσεβίκων εἰς τὴν Ρωσίαν μέλη τῆς λεγομένης «Ἀνακαινισθεῖσης Ἐκκλησίας», ἡτις ὑπεδουλώθη εἰς τοὺς ἀθέους κομμουνιστάς (ὥσπερ ἀγνοοῦν οἱ πολλοὶ ὑπὸ ποίων καθαριμάτων κληρικῶν κατεσκευάσθη ἡ «ἐκκλησία» αὕτη, ὑπὸ τὸ ὄνομα «ζιβάγια τσέρκοβ», κατ' ἀνάθεσιν τῆς μπολσεβίκικης κυβερνήσεως, πρὸς ἐξουδετέρωσιν τοῦ ὁμολογητοῦ Πατριάρχου Τύχωνος), ἐδημιούργησαν κίνησιν ὑπὲρ τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἐπιδιώξεων τῶν οἰκουμενιστῶν.

Εἰς τὸ περιθώριον «Οἰκουμενικὸν Συμπόσιον» τῶν Ἀθηνῶν διεκηρύχθη ὅτι «ὁ συνεορτασμὸς τοῦ Πάσχα εἶναι πρῶτον συγκεκριμένον οἰκουμενικὸν δῆγμα», ὅπερ ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ ἐκκλησιαστικῶν κύκλων «τὸ πρῶτον δῆγμα πρὸς τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ὅλαι αἱ ἐπ' ἐσχάτων «πράξεις ἀγάπης» διακηρύσσονται ὑπ' αὐτῶν τῶν δημιουργῶν των ὡς συνέχεια καὶ συμπλήρωσις «τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920» καὶ τοῦ «πανορθόδοξου» συνεδρίου τοῦ 1923. Ὅταν ὁ Ἀθηναγὼρας — ὅστις, ἐκθρονίσας τὸν νόμιμον Πατριάρχην Μάξιμον, κατέλαβε τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον — ἀνέλαβε τὴν ...θεάρεστον ἐκστρατείαν του πρὸς

τὴν διεύθυνσιν τῆς παπικῆς ἐμβάδος καὶ τῆς πανσπερμίας τῶν αἰρετικῶν καὶ ἀπίστων, ἐπεκαλέσθη εἰς δικαίωσιν τοῦ «έργου» του τὴν «Ἐγκυκλίον τοῦ 1920».

Ὁ συνώνυμός του τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν ὁμιλίαν του τῆς 14.9.70 διεκήρυξεν ὅτι: «ἡ Ὁρθοδοξία ἐξηλήθε τῶν τοιχωμάτων αὐτῆς καὶ ἐδημιούργησε σχέσεις καὶ ἐπεδιώξε συνεργασίαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1920 διὰ τῆς περιφήμις Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐναρξιν τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως καὶ τὴν ἱδρυσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν... Ὅλη ἡ οἰκουμενιστικὴ καὶ εἰρηνιστικὴ ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ συνέχεια τῆς Ἐγκυκλίου ἐκείνης τοῦ 1920 ἐπεκτεινομένη πρὸς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας καὶ πραγματικότητας...».

Προσφάτως ὁ Κισάμου καὶ Σελίνου Εἰρηναῖος διὰ τοῦ Περιοδικοῦ του («Χριστὸς-Κόσμος», Φεβρουάριος 1971) «ἀναγγέλλων» ὅτι «Ἐτοιμάζεται καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας ἕνα μέγιστον καὶ θαρυσήμαντον γεγονός ἡ Ἀ γ ί α καὶ Μ ε γ ά λ η Π α ν ο ρ θ ό δ ο ξ ο ς Σ ύ ν ο δ ο ς», διερωτᾷται: «Γνωρίζουν ἤμως ἀράγε οἱ χριστιανοὶ μας ὅτι αἱ ἐτοιμασίαι διὰ τὴν Μεγάλην Πανορθόδοξον Σύνοδον ἔχουν ἀρχίσει ἤδη ἀπὸ τοῦ 1923;

Αὐτὰ τὰ «σπουδαία» θέματα, τὰ ὁποῖα προκαταρτίζει ἡ «Πανορθόδοξος Διάσκεψις» εἰς Γενεύην (διατὶ εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ τῆς Βαβέλ τοῦ Λουθηροκαλδαισμοῦ; διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀντίδρασις τοῦ Ὁρθόδοξου λαοῦ!) ὡς ἀπασχολήσαντα τὴν λεγομένην «Ὁγδόην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον» (πράγματι δὲ Ἀντισύνοδον — ὡς νὰ ἐλέγομεν ὁ Ἀντίχριστος— αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι πᾶσαι συνήλθον δι' ὄρισμένην αἰτίαν ἐξ ἀφορμῆς ἀναφανεῖσης αἱρέσεως καὶ οὐδεμία ἔλεγεν ἀντίθετα τῶν προηγούμενων, ἐνῶ ἡ ὑπὸ ἐκκλόαφιν... γένοιτο ἔλεως καὶ σωτὴρ ὁ Κύριος!) ἔλκοντα τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνακινήσεώς των, ὑπὸ τοῦ Μεταξάκη, τὸ 1923, εἶναι ἡ πλήρης προσδεβαίωσις τῶν ἀνωτέρω.

Ἄς ἀρκεσθῶμεν εἰς αὐτά.

Ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ, ἡ φρόνησις, ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ συμφέρον τῶν ψυχῶν μας ἀπαιτοῦν νὰ μὴ ἀντιμετωπίζωμεν τὰ τῆς πίστεώς μας, οὔτε «ἐκ τοῦ μακρόθεν» οὔτε διὰ παραπετάσματος προκαταλήψεως ἢ ἀδιαφορίας. Βλέπουν οἱ ὑπερχινομένοι τῆς Ὁρθοδοξίας διαχωρισμὸν ἢ διαφορισμὸν

Οἰουμενισμός

Νεοημερολογιτισμός

ΠΑΥΛΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Συνήθως ἡ ἱστορία λέγεται καὶ εἶναι ὁ ἀληθὴς διδάσκαλος καὶ ὁ ἀμερόληπτος κριτὴς, διὰ τοῦτο δὲ καὶ γράφεται χρόνον πολὺν μετὰ τὰς εἰς ἃς ἀναφέρεται ἐνεργείας, οὕτως ὥστε ἡ κατάστροφος τῶν γεγονότων καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν κρίσεις νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένη οἰουδήποτε ἐπηρειαμοῦ καὶ ἐμπαθείας ἢ τινος ἰδιοτελείας. Ὅταν οἱ εὐσεβεῖς, ἤδη ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ μέχρι σήμερον, κραυγάζουν ὅτι «ἡ μεταρρυθμισ τοῦ ἡμερολογίου ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνατροπῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», οἱ πολλοί, καὶ ἐκ τῶν εὐλαδῶν, ἀδιαφοροῦν ἢ καὶ εἰρωνεύονται καὶ σκώπτουν ἢ καὶ λυσσοῦν ἀντιμετωπίζοντες τοὺς ταῦτα διακηρύσσοντας καὶ προειδοποιώντας εὐσεβεῖς ὡς θανασίμους ἐχθροὺς τῶν.

Ὅταν ὅμως θὰ συμπληρωθῇ τὸ «ἔργον» τῶν κατὰ τῶν συνωμοτῶν καὶ θὰ ἔλθουν τὰ ἀποτελέσματα, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀκριβῶς ἀγωνίζονται οἱ εὐσεβεῖς νὰ προφυλάξουν τὸ Γένος τῶν Ὁρθοδόξων, θὰ τρέβουν τοὺς ὀφθαλμούς των οἱ, πρὸς τε τὸ ὅπισθεν καὶ τὰ ἔμπροσθεν, μυωπάζοντες οὗτοι καὶ θ' ἀναφωνοῦν σχετλεαστικῶς «ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ ὁδοῦ ἀληθείας καὶ τὴν ὁδὸν Κυρίου οὐκ ἐγνώμεν», εἴθε δὲ νὰ τοῖς ὑπολείπηται καιρὸς ἐπανορθώσεως καὶ ἀνασώσεως ἐξ ὧν ἡ προηγουμένη ἀδελτηρία προὐκάλεσε. Πολλοὶ εἶναι σήμερον οἱ ἐπαγγελλόμενοι τοὺς ἀγωνι-

τινα μεταξὺ τῆς πράξεως τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου καὶ τῶν σήμερον γινομένων; ἢ ἀποτελοῦν τὴν συνέχειαν, τὴν συμπλήρωσιν, τὸ αὐτὸ «ἔργον»;

Ἄς διερευνήσουν βαθέως ἂν ἡ συνειδησίς των λέγῃ **ΝΑΙ ἢ ΟΧΙ**. Καὶ ἃς ἐνεργήσουν κατὰ τὰς εἰλικρινεῖς ὑποβολὰς τῆς, ἂν θέλουν νὰ καταργηθοῦν αἱ βουλαι τῶν βυσσοδομουσῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ ἀποσβεσθῶν τὰ κακὰ καὶ ἡ θλίψις, πού, ἄλλως, θὰ ἐπέλθουν ἐξάπαντος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν.

Πάσχα 1972

Ἄγιον Ὅρος

Ἐρημίται
Ζηλωταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας
Ἀγιορεῖται

στὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, τοὺς ζηλωτὰς τῆς πατριῶς εὐσεβείας, οἵτινες ὅλας τῶν τὰς δυνάμεις διαθέτουν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν καὶ ἐξουδετέρωσιν τῆς δίκην πανώλους ἐγκληφάσης ἐπιδημίας τοῦ οἰουμενισμοῦ καὶ τῶν διαφόρων αἱρέσεων, ὅμως ἀποστέρουν ἢ ἀμελοῦν ἢ ἀδιαφοροῦν ν' ἀνατρέξουν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ, νὰ ἐρευνήσουν πῶς καὶ διὰ ποίων μεθόδων ἐκυφορήθη καὶ προωδοποιήθη εἰς τὸ σημεῖον εὐρίσκεται σήμερον ἡ τρομερὰ ἐπιβουλὴ. Ἦδη ἀπὸ 3500 ἐτῶν ἐλέχθη διὰ τοὺς Ἕλληνας ὅτι «αἱ παῖδες εἰσι» καὶ κατηγοροῦμεθα ὡς πάντοτε ἐπιμηθεῖς — ὀφειλόντες νὰ εἴμεθα προμηθεῖς — καὶ ἀφοῦ «τὴν πάθωμε» τότε ζυπνοῦμεν. Ὅσας φορές «μᾶς τὴν ἔσκασαν» οἱ ἀπατεῶνες τῆς Δύσεως μὲ τὰ μεγάλα λόγια καὶ τὴν ὑποκρισὶν καὶ τὴν σατανικὴν διπλωματίαν τοῦ μειδιήματος καὶ τῶν χειροκροτημάτων ἢ μὲ τὴν χρηματοδοτουμένην διαίρεσιν καὶ μᾶς ἔφεραν εἰς τὴν καταστροφὴν διὰ νὰ ὠφελῶνται αὐτοί, ὅμως «γνώσιν δὲν βάλλομεν», ὡς εὐπιστοὶ καὶ ...φιλότιμοι ἐκστασιαζόμεθα ἀπὸ μερικοὺς ἐπαίνους καὶ μεγαλοστομίας καὶ γιουχαῖσματα πού ἀφειδῶς μᾶς ἀπονέμουν οἱ ἀπατεῶνες καὶ δεχόμεθα νὰ καταστρέφωμεν τὸ σπίτι μας καὶ πωλῶμεν τὰ τίμιά μας διὰ νὰ κερδίσουν εἰς βάρος μας οἱ κατεργαρέοι αὐτοί.

Ὅσος γίνεται πάταγος καὶ συνταράσσεται ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες γνωρίζουν ὅτι ὁ οἰουμενισμός (ὀπισθεν τοῦ ὁποίου κρύπτεται ὁ ἐδραϊσμός) εἶναι γέννημα τοῦ προτεσταντισμοῦ, οἱ πλείστοι ὅμως δ-κνεύουν νὰ ὑπεισέλθουν εἰς λεπτομερείας καὶ ἐνῶ τὸν τοῦ συγκινεῖ ἢ θροτολογιγὸς αὐτῇ ἐπιδημίᾳ καὶ συντάσσονται κατ' αὐτῆς, ὅταν τοῖς ὑποδεικνύεται ἡ διὰ τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ ἀπεμπόλησις τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ καταπάτησις τῶν θεσμῶν τῆς, ἀρκοῦνται εἰς τὸ νὰ παρατηροῦν, ἴσως καὶ μετὰ δυσφορίας: «Αἶ, τώρα ἔχομεν τόσο μεγάλα ζητήματα καὶ τὸ ἡμερολόγιον θὰ κυττάξωμε; Ἐχομε τὸ φοβερὸν θέμα τοῦ οἰουμενισμοῦ...» χωρὶς κἀν νὰ ὑποπεύονται οἱ εὐλαβέστατοι ὅτι θύρα, δι' ἧς εἰσῆλθεν ὁ οἰουμενισμός εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἦτο ἡ ἀντικατάστασις τοῦ Ἑορτολογίου τῆς διὰ τοῦ ἡμερολογίου τῆς Δύσεως.

Ὅλοι καυχῶνται καὶ ἐπαινοῦν τὴν πράξιν τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Ἱερεμίου Β', ὅστις εἰς τὰς Συνόδους τῶν ἐτῶν 1583, 1587 καὶ 1593 κατεδίκασε καὶ ἀπέρριψε τὸ «κατὰ τὴν αἵτησιν τῶν Λατίνων»

υποβλήθην Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πάπας «ἐσκόπει νὰ παραπλανήσῃ τοὺς Ὁρθόδοξους». Σήμερον δέ, εἰσαγαγόντες οἱ νεοημερολογίται τοῦτο, δαυκαλίζονται ὅτι «δὲν ἔπесαν θύματα τοῦ παπισμοῦ». Λέγει σχετικῶς καὶ ἡ ἐσχάτως ἰδοῦσα τὸ φῶς «Βισήγησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» διὰ τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα ὅτι: «Αἱ περὶ μὴ ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἢ καὶ καταδίκης αὐτοῦ ἀποφάσεις τοῦ μεγάλου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχοῦ Ἱερεμίου καὶ τῶν Συνόδων τῆς ἐποχῆς του δὲν πρέπει νὰ θεωρῶνται ὅτι ἀποτελοῦν κατάκρισιν τῆς διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου.

Ἦσαν ἀπλῶς καταδίκαι τῶν τότε Λατινοφρόνων καὶ τοῦ Λατινικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου». Ταλαίπωροι νεοημερολογίται! «τὴν πάπατε» χειρότερα, σὰς «ἐτουμπάρεν»... εὐγενέστατα ὁ προτεσταντισμός, διὰ νὰ σὰς ρίψῃ ἀνωδύνως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἀπὸ τὰς ὁποίας μάτην πολεμεῖτε νὰ ἐκφύγετε, ἂν δὲν διαρρήξετε τὸ πρῶτον δίκτυον, διὰ τοῦ ὁποίου σὰς συνέλαβε. Χάριν τῆς ἱστορίας καὶ διὰ νὰ μὴ ὁμιλῶμεν ἀορίστως καὶ ἀναποδείκτως καὶ ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι οἱ εὐλαβεῖς φιλορθόδοξοι θὰ ἐνδιαφεροῦν διὰ τὴν πραγματικότητά, παρατίθενται αὐτούσι λεπτομέρειαι ἐξ ἐκείνων τῶν ἐτῶν, κατὰ τὰ ὁποῖα ἀνεφάνη ἡ ἐπιδημία τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐγένεν ἡ εἰσαγωγή τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ὅμιλοῦν πλέον τὰ καίμενα, λαμβανόμενα κυρίως ἐκ τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» τῶν ἐτῶν 1919 - 1924, παρατίθενται δὲ μόνον ἐπεξηγήσεις. Γνωστὸν πλέον καὶ εἰς τὰ παιδία ὅτι «ἡ πανκίρεσις καὶ ὁ ἄδης τοῦ οἰκουμενισμοῦ» ἐξεκαλάφη ὑπὸ τῶν δύο παραφυσίων τοῦ προτεσταντισμοῦ (ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ ὁποίου εὐκόλως κρύπτονται οἰοῦντο «ἀλλοι!») τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ ὁσιότητος καὶ πλέον προοδοποιῶν τὰ σχέδιά των διὰ τῆς δημιουργίας διαφόρων ὁργανώσεων φερουσῶν τὸ ὄνομα «παγκόσμιος», ἀποληξασθῶν εἰς τὸ σημερινὸν «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν».

Καθ' ἃ βεβαίως τὸ ὡς ἄνω ὄργανον, «Πρώτη ἀφορμὴ πρὸς ἐπίσημον ἐπικοινωνίαν τῶν δύο ἐκκλησιῶν ἐδόθη ἐκ τοῦ ἐν Λάμπεθ συνεδρίου τοῦ συνεληθέντος κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1897, ...ἐν τῷ ὁποίῳ μὲ φωνῇ ἐφήφισαν ἐνέργειαν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν ἑνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν... Συνεπεῖα τοῦτου ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας Φρειδερίκος διεδίδασεν ἐπιστάλας πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν μετὰ τῶν ἀποφάσεων πρὸς ἑνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν... ἐζήτησεν ἵνα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παραδεχθῇ τὸ δόγμα τῶν ἀγγλικανῶν καὶ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς τὴν μετάδοσιν τῶν θείων δώρων εἰς τοὺς ἀγγλικανούς...».

Ἀπὸ τοῦ 1919 «ὁ Σεβασμ. ἀρχιεπίσκοπος Καν-

ταουρίας συνέστησεν ἐπίσημον ἐπιτροπείαν, ὑπὸ τὴν προεδραίαν τοῦ πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης κ. GORE, ἧς ἐτέθη σκοπὸς κύριος ἡ καλλιέργεια σχέσεων φιλικῶν μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν καὶ τῆς ἀγγλικανικῆς». Εἰς τὰ συνέδρια τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς, φερούσης τὸ ὄνομα «Παγκόσμιος Σύνδεσμος περὶ τῆς φιλίας τοῦ κόσμου διὰ τῶν ἐκκλησιῶν», ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως κληθεῖσα «εὐχαρίστῳ γνῶμῃ μετέσχε δι' ἰδίων ἀντιπροσώπων». Τὸ προεδρεῖον τοῦ Συνδέσμου τοῦτου συνεληθὲν ἐν Ζυρίχῃ (16 Ἀπριλίου 1923), διὰ Διαγγέλιματος τονίζει: «Ἡ Συνδιάσκεψις περὶ Ζωῆς καὶ Ἔργου, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς ζήτημα Πίστεως καὶ Τάξεως, σκοπεῖ νὰ ἐνώσῃ τὰς διαφόρους ἐκκλησίας ἐν κοινῷ ὠφελίῳ ἔργῳ...».

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας ἀρχιεπίσκοπος Οὐφάλης LODERBLOM εἰς πραγματείαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Διεθνὴς φιλία δι' εὐαγγελικῆς καθολικότητος» (1919) λέγει: «Ὁ σύνδεσμος τῶν λαῶν πρέπει νὰ ἀποβῇ θρησκεία». Ἀνεξαρτήτως ὁμολογίας ὁ χριστιανισμὸς ὀφείλει νὰ ἐνωθῇ ἐν κοινότητι προσευχῶν, διδασκαλίας, κηρυγμάτων, τάσεων... Καὶ ἡ ἑνωσις αὕτη δεόν νὰ ἐκδηλωθῇ ἐν ὁργανισμῷ, ὅστις νὰ ἀποτελῇ κοινὸν φερέφωνον τοῦ χριστιανισμοῦ... Ὅτι ἐπιζητῶ εἶναι εἶδος οἰκουμενικῆς συνόδου, οἰκουμενικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς, ἐκπροσωπούσης τὸν ὅλον χριστιανισμὸν καὶ οὕτω διεσπασμένους, ὥστε νὰ ὁμιλῇ ἐξ ὁνόματος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καθ' ἃ γράφουσιν οἱ CHURCH TIMES τοῦ Λονδίνου (30 Ἰουλίου 1920), «εἰς ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ὑποδοχὴν τῶν ἀπεσταλμένων τῆς Ἀν. ἐκκλησίας εἰς τὸ Λάμπεθ, ὁ ἐπίσκοπος Λονδίνου εἶπε: ...Τὰ γεγονότα ταῦτα (τῶν ἀλληλεπισκέψεων) προήγαγον εἰς μέγαν βαθμὴν τὴν ἀμοιβαίαν συνεννόησιν καὶ τὸν πόθον ὅπως ἐπὶ τέλους οἱ δύο μεγάλοι κλάδοι τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς ὁποίους οὕτω ἀνήκουσιν, ἐνωθῶσιν ἑμῶν...», τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου ἀντιφωνοῦντος «Σήμερον κάμνουσιν (αἱ ἐκκλησίαι) εὐθείας τὰς τρίβους διὰ τὴν ἑνωσιν».

Ταῦτας καὶ πλῆθος ἄλλας τοιαύτας κινήσεις καὶ συνεννοήσεις «μετ' εὐχαριστήσεως» προσυπογράφον καὶ υἱοθετοῦν τὸ Οἶκου. Πατριαρχεῖον, ἐξαίρει μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν «παρ' ἡμῶν παρομοίαν» ἐκδήλωσιν, «καταλήξασαν εἰς τὴν γνωστὴν πρὸς πάσας τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας Ἐγκύκλιον αὐτοῦ». Συμφώνως πρὸς τὴν ἐκθεσιν τῆς Συνδικτικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἠτοίμασε τὴν «Ἐγκύκλιον» αὐτὴν, «ἡ ἀποδοχὴ τῶν ὑποδείξεων αὐτῆς θ' ἀποτελέσῃ τὸ πρῶτον βήμα τῆς προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, αὕτη δὲ σπουδαίως θὰ προλαίανῃ τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ποθητὴν ἑνωσιν...». Ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη «μετὰ καλαισθησίας εἰς ἀντίτυπα πολλὰ ἐκτυπωθεῖσα, καὶ εἰς τέσσαρας γλώσσας, ἐλληνικὴν, γαλλικὴν, ἀγγλικὴν, ρωσικὴν, ἀπεστάλη καὶ διανεμήθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ποῖαν πράγματι ἀπήχρυσιν καὶ ὑποδοχὴν εἶρε

παγκοσμίως αυτή η Ἐγκύκλιος δείκνυται ἐκ τῶν ἐκτοτε ἐνθουσιωδῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἐκφράσεων πάσης τῆς πανσπερμίας τῶν οἰρετικῶν καὶ τῶν μέχρι σήμερον θεβαιώσεων ὅτι ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν τῆς οἰκουμένης κινήσεως ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ τὸ ἀκολουθούμενον πρόγραμμα.

Ἡ Γενικὴ σύνοδος τῆς Ἐπισκοπιαγῆς ἐκκλησίας (Ἀμερικῆς) ἀποφασίζει νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδίαν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῇ 1920 Ἐγκυλίῳ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδ. Ἀνατολ. Ἐκκλησίας τῆς Κων) πόλεως καὶ συστήσῃ τοῖς Ἐπισκόποις, τοῖς κληρικοῖς καὶ λαϊκοῖς νὰ προαγάγῳ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν φιλικὴν ἐπικοινωνίαν, ἣν ἐπιθυμεῖ ἡ εἰρημένη Ἐγκύκλιος...

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Οὐφάλης Νάθαν Σόδεριπλομ, γράφων πρὸς τὸν Μεταξάκη (25 Ἰουλίου 1923) ἐκφράσει τὴν χαρὰν «ἡμῶν ὧν αἱ καρδίαι διαπνέονται ζωντῶς ὑπὸ τοῦ ζήλου τῆς ἐνώσεως, ὅστις ἐνέπνευσε τὴν μεγάλην ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, ἣν οὗτος ἀπέλυσε κατὰ τὸ 1920 πρὸς ὅλους τοὺς πιστοὺς».

Τί, λοιπόν, διελάμβανεν ἡ περίφημος αὕτη «Ἐγκύκλιος», διὰ τῆς ὁποίας «ἀπευθυνθείσης τῇ 1920 πρὸς ὅλας τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔθετε τὰς βάσεις τῆς προσεγγίσεως ὅλων τῶν χριστιανῶν»; Αὕτη, ἀφοῦ χαρακτηρίσῃ ὅλας τὰς «ἐκκλησίας» ὡς «συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμους καὶ συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ», παραθέτει εἰς 11 ἄρθρα τὰ «κατὰ τὴν γνώμην» τῆς πρόσφορα μέσῃ, δι' ὧν «δύναται ἡ φιλία αὕτη καὶ ἀγαθόφρων πρὸς ἀλλήλους διάθεσις ἐκφανεσθαι καὶ τεκμηριωθῆαι». Πρῶτον μὲν «ὅτι ἡ παρὰ τοῦ Χριστοῦ ἐνι αἰῶνος ἡμερολογίου πρὸς ταυτὸ χρόνον ἐορτασμένων τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἐορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν».

Τὰ ἄλλα δὲ εἶναι: ἡ ἀνταλλαγὴ ἀδελφικῶν γραμμάτων κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς, ἡ φιλικωτέρα ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν, ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Θεολογικο-ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν καὶ βιβλίων, ἡ ἀνταλλαγὴ σπουδαστῶν μεταξὺ τῶν Σχολῶν τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν, ἡ σύγκλησις παγχριστιανικῶν συνεδρίων δι' ἐξέτασιν ζητημάτων κοινῶς ἐνδιαφέροντος, ἡ ἀμερόληπτος καὶ ἱστορικὴ ἐξέτασις τῶν δογματικῶν διαφορῶν, ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμὸς πρὸς τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα ἐκάστης ἐκκλησίας, ἡ ἀμοιβαία παραχώρησις ναῶν καὶ νεκροταφείων, ὁ διακονισμὸς τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γάμων καὶ ἡ ἀμοιβαία ὑποστήριξις ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἐνισχύσεως τῆς θρησκευτικῆς πίστεως, τῆς φιλάνθρωπίας κ.τ.δ. «Χάριν συντομίας δὲν σχολιάζομεν, ἀλλὰ μὴπως χρειάζονται σχολία»;

Ἄς διερωτηθῶν οἱ φιλορθόδοξοι ἀντιοικουμενιστῆς ἂν εἶναι ἄλλη ἢ ὑπὸ τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἀκολου-

θουμένη ὁδός, ἃς ἐπιστήσουν πρὸς παντὸς τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τὸ πρῶτον ἄρθρον, διὰ τοῦ ὁποίου ἠγοιχθῇ ἡ ὁδὸς καὶ ἃς ἀνοίξουν τὰ μάτια περὶ τοῦ ἂν ἐνεσημερολογητικὸς εἶναι ἀσχετος πρὸς τὸν οἰκουμενισμόν. Ἦδη κατὰ τὸν ἐπιστημότερον τρόπον διακηρύσσεται ὅτι αὕτης τῆς «Ἐγκυκλίου» συνέχεια καὶ προεδοποίησις εἶναι τὰ «ἔργα» τοῦ οἰκουμενισμοῦ σήμερον.

Ἀθηναγόρας, ἀρξάμενος τῆς πρὸς τὴν «παναίρεσιν καὶ τὴν ἀδὴν τοῦ οἰκουμενισμοῦ» πορείας του, εἶπεν ὅτι κάμνει οὕτω «συμφώνως πρὸς τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920». Ὁ ἄλλος Ἀθηναγόρας, τῆς Ἀγγλίας, εἰς λόγον του τὴν 14.9.1920, λέγει: «Ἡ Ὁρθοδοξία ἐξηλήθε τῶν τοιχωμάτων αὐτῆς καὶ ἐδημιούργησε σχέσεις καὶ ἐπεδίωξε συνεργασίαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1920 διὰ τῆς περιφίμου Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐναρξιν τῆς οἰκουμένης κινήσεως καὶ τὴν ἱδρυσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν... Ὅλη ἡ οἰκουμένη καὶ εἰρηνιστικὴ ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ συνέχεια τῆς Ἐγκυκλίου ἐκείνης τοῦ 1920 ἐπεκτειναμένη πρὸς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας καὶ πραγματικότητας...».

Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον

Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΕΛΛΑΣ

Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας ἐγένετο ἡ πανήγυρις τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης εἰς τὰ Βασιλικά Χάλυδιδικῃς.

Τὴν πανηγυρικὴν λειτουργίαν ἐλάμπρυνεν τὸ Ἀρχιερατικὸν συλλειτουργῶν τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐπισκόπων Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου καὶ Ἀστροφίας κ. Πέτρου.

Ἰδιαιτέραν αἰγλὴν προσέδωκεν ἡ λιτάνευσις ἀνὰ τὴν πόλιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας, τὴν ὅποیان παρηκολούθησαν μετὰ κητανίξεως πλήθρη κόσμου.

Θαυμασία ὁμοίως ὑπῆρξε ἡ πανήγυρις τῶν Ἁγίων Πάντων εἰς Ἱστολαμαῖδα χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου ἁγ. Θεσσαλονίκης.

Πλήθη λαοῦ πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας συνέτρεξαν ἐκ τε τῆς πόλεως καὶ τῶν πέριξ πόλεων Κοζάνης καὶ Φλωρίνης, ἅτινα μετὰ καταφνοῦς συγκινήσεως παρηκολούθησαν τὴν λαμπρὰν λειτουργίαν καὶ ἤκουσαν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας εἰς τιμὴν τῶν Ἁγίων ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου ὅστις, καταλήγων εἶπεν ὅτι τὸ στάδιον τοῦ ὑπὲρ πίστεως ἀγῶνος ἀνεωγμένον καὶ σήμερον εἶναι, ἐποχὴν τῶν καινοτομιῶν καὶ αἵρέσεων καὶ τοῦ ἐπαράτου Οἰκουμενισμοῦ καί, καλεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς μίμησιν τῶν ἁγίων ὅτινες πρότυπα ἰδικά μας τυγχάνοντες ἀναμένοντες εἰς οὐρανούς καὶ ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους ἀδελφούς των διὰ τῆς κληρῆς καὶ εὐθαρσοῦς ὁμολογίας.

Τὰ Κατηχητιὰ Θεσσαλονίκης

Μετά πάσης εὐταξίας κοσμιότητος καὶ ἐπιμελημένου προγραμματισμοῦ τῶν Κατηχητῶν, ὅστις ἀπέδωσε θαυμασίως ἐτελέσθησαν αἱ ἐξετάσεις τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων μας εἰς τὴν συμπρωτεύουσαν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τὴν 22αν Μαΐου ἐ.ε. Κυριακὴν τῶν Ἀγ. Πάντων.

Τὴν τελετὴν ἐτίμησαν ὁ ἐπιχώριος Ἐπίσκοπος κ. Χρυσόστομος μετὰ τοῦ παρεπιδήμιοντος εἰς τὴν πόλιν Ἐπισκόπου Ἀστορίας κ. Πέτρου ἐξάρχου τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἀποδήμιου Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ ἱερατείου τῆς πόλεως Ἀρχ) του κ. Ἰακώβου Παπαδέλη, τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ αἰδеса. Στυλιανοῦ Μουσαῖ καὶ Πανος. Παρίωνος Βασιλόγλου, τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Μιχαὴλ Σαβδόπουλου καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Εὐθυμίου Ὀρφανοῦ, τοῦ Δ.Σ. τῆς Κοινότητος Θεσ)

νίκης, τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν μαθητῶν καὶ ἱκανοῦ ἀριθμοῦ θεατῶν.

Ἐφάλησαν ὕμνοι καὶ τροπάρια ὑπὸ τῶν μαθητῶν, ἀπηγγέλθησαν ποιήματα, ἐγένετο ἀνακεφαλαίωσις τῆς διδαχθείσης ὅλης τοῦ ἔτους καὶ, ἀνεγνώσθησαν ἐκθέσεις τῶν μαθητῶν σχετικῶς μὲ τὸ Κατηχητικὸν θεματικὸν εἰς περιεχόμενον πίστεως καὶ εὐσεβείας, ἐκ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ δοθοῦν ἐγγυήσεις διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας μας.

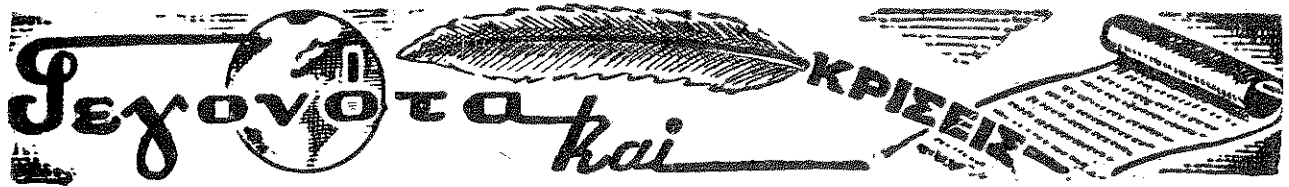
Ἐν συνεχείᾳ ἐδραβεύθησαν αἱ ἐκθέσεις καὶ διανεμήθησαν ἀναμνηστικαὶ εἰκόνες, ἡ ὅλη δὲ ἐορτὴ ἐκλείσει διὰ συντάμιου ὁμιλίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης ὅστις ἠδύχηθη πλουσίαν τὴν εἰς Χριστὸν καρποφορίαν εἰς τὰ νέα ταῦτα φυτώρια τῆς εὐσεβείας, τὰ συνιστώντα τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος.

Ὁ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενος ἱερεὺς εἶναι ὁ π. Τριαντάφυλλος Ξηρός, πατὴρ ἐννέα τέκνων. Ὁ ἡφαιστειώδης ξηλός του διὰ τὴν ἀγίαν Ὀρθοδοξίαν τὸν ἔκαμε νὰ λογισθῇ τὰ πάντα ὡς σκύδαλα καὶ νὰ δειξῇ αὐταπάγησιν ἀξιοζήλευτον μὴ σκεφθεῖς θέσιν, χρήματα καὶ οὐδὲν τῶν τοῦ κόσμου τούτου. Ἀπὸ καιροῦ ἤδη ἡσπάσθη τὸ πάτριον ἐορτολόγιον καὶ ἀνέλαβε καθήκοντα ἐφημερίου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Πτω-

χοκομείου τοῦ ἀνεγερθέντος ἐν Κοζάνῃ δαπάναις τοῦ Ἱ. Πουχαστηρίου Ἀναλήφειος Κοζάνης. Εὐχόμεθα ὁλοφύχως ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ παρόντος τεύχους θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν ζηλωτὴν τοῦτον Κληρικόν, ὅστις τὰ πάντα ἐθυσίασεν χάριν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνεται πρῶτος ἐξ ἀριστερῶν μετὰ τῆς πρεσβυτέρας καὶ τῶν τέκνων του.

Εὐθυγράμμις με τὸν Παπισμόν.

Εἰς τὰς ἄλλας καινοτομίας προστέθη καὶ ἄλλη μία, ἡ τέλεις τῆς Θείας Λειτουργίας, τοῦ Ἱ. Χρυσοστόμου τὸ ἐσπέρας. Τὸ ἐδικαιολόγησαν, ὅτι πρέπει νὰ γίνεται οὕτω πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν ἤμπο-
ροῦν νὰ ἐκκλησιάζωνται τὴν πρωΐαν διότι ἐργάζο-
νται.

Τοῦτο ἐσχολίασε μετὰ χαρᾶς τὸ φύλλον «Καθο-
λική» τῶν Παπικῶν ὡς εὐθυγραμμισμένον μετὰ τὴν ἰ-
δικὴν τῶν τακτικῶν τῆς τελείσεως λειτουργίας εἰς
οἰανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας. Ἡ τακτικὴ αὕτη εἶναι
ὅλως ἀντιπατερικὴ καὶ ξένη πρὸς τὴν ἰσχύουσαν
λειτουργικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄς ἀναθεωρήσουν τὰς ἀποφάσεις τῶν οἱ κ. Οἰ-
κουμενιστῶν καθότι αἱ καινοτομίαι τῶν δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ γίνονιν δεκταὶ ὑπὸ τοῦ πληρώματος τῶν πι-
στῶν τῶν ἐμμενόντων στερεῶς εἰς τὰ παραδεδομένα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος φέρει εἰς γνῶσιν τοῦ Χριστε-
πωνύμου πληρώματος τῇ ἐκαστῇ ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ τὴν
εὐχάριστον ἀγγελίαν τῆς ὀριστικῆς ἀποκαταστάσεως
τῆς ἐνότητος τῶν Ἀρχιερέων αὐτῆς.

Διὰ πράξεως Συνοδικῆς ἀποκαθίσταται εἰς τὴν
ἐμπρέπουσαν Ἀρχιερατικὴν τάξιν καὶ τιμὴν ὁ Σεδα-
σμιώτατος Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Ἀκάκιος, ὡς Συ-
νοδικὸν μέλος ἀκυρουμένης πάσης προηγουμένης ἀπο-
φάσεως περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἐρεῶν.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας)

Ἡ ΕΞΑΡΧΙΑ ΜΑΣ ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

ὑπὸ τοῦ Ἐξάρχου ἡμῶν Σεδασμιωτάτου Ἀστο-
ρίας Πέτρου ἐχειροτονήθη εἰς Ἱερέα ὁ Ἱεροδιάκονος
Μιχαὴλ Βαϊρακτάρης ἐν τῇ Ἱερῇ Ναῷ Ἀγίας Μα-
ρκέλης εἰς Ἀστόριαν Νέας Ὑόρκης τὴν Κυριακὴν
τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκ-
κλησιάζματος ὁμογενῶν, αἱ ὅποιοι ἔζησαν στιγμὰς Βυ-
ζαντινῆς αἵγλης.

Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν.

Ὡσαύτως ὁ Σεδασμιώτατος Ἀστωρίας, ἀφίχθη
ἐνταῦθα τὴν 20ὴν Ἀπριλίου διὰ συνεργασίαν μετὰ
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ θεμάτων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν
Ἀγῶνος καὶ ἀνεχώρησεν δι' Ἀμερικὴν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Μετέστη πρὸς Κύριον ὁ παλαίμαχος καὶ εὐσεδῆς
ἀγωνιστῆς Γεώργιος Περμαζόγλου τὴν 5ην Ἀπρι-
λίου ἐ.ξ.

Ἡ θεοσεδῆς διότης του ἐγένετο παράδειγμα ἐπὶ
τῶν ἡμερῶν μας καὶ ἡ πολυτιμότερα κληρονομία τοῦ
κατέλιπε εἰς τὰ τέκνα του.

Εἴη αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΟΥΔΑΙΟΥ

Τὴν 1 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν
τῶν Ἀγ. Ἀναγούρων πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1)
τὸ παρεκκλήσιον τῆς Εὐαγγελιστρίας Καραβά, 2)
Ἐλευσίνος, 3) Αἰγίνης, 4) Δομβραίνης, 5) Πανορά-
ματος Θεσσαλονίκης, 6) Ποταμιᾶς Θάσου, 7) Σάμου
καὶ 8) Ρεθύμνου.

Τὴν 3, ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας
Γαλακτοτροφούσης πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς εἰς Λόφον
Ἀξιωματικῶν.

Τὴν 5 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τοῦ Ὁσίου Ἀθα-
νασίου τοῦ Ἀθωνίτου πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ
Σεβ. Σαλαμίνο κ. Γερογίου εἰς Μ. Πεδὸν (Με-
γαρα).

Τὴν 17 ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Μα-
ρίνης πανηγυρίζουν τὰ Ἱ. Ήσυχαστήρια 1) Νταρτί-
ζης Κερατέας καὶ 2) Ἀγίων Θεοδώρων Κορινθίας.

Τὴν 20 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Προφ. Ἡ-
λιοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Δομοκῶ, 2) Βερ-
δικούσης καὶ 3) ἡ Ἱ. Μονὴ Κουβαρᾶ - Ἀττικῆς.

Τὴν 25 ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Ἀγ-
νης πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Μαρκοπούλου - Ἀττικῆς.

Τὴν 26 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Παρα-
σκευῆς πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Μοναστηρακίου,
2) Χαλκίδος καὶ αἱ Ἱ. Μοναί, 3) Ἀχαρνῶν - Ἀτ-
τικῆς καὶ 4) Λαρίσης.

Τὴν 27 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγ.
Παντελεήμονος πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ Π. Ἡρα-
κλείου καὶ Μπάλλας - Ἀττικῆς.

Τὴν 28 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῆς Ὁσίας Εἰ-
ρήνης Χρυσοβαλάντου πανηγυρίζει 1) Ἱ. Ναὸς
Θεσσαλονίκης καὶ αἱ Ἱ. Μοναί, 2) Λυκοβρύσεως καὶ
3) Καρελᾶ - Ἀττικῆς.